

Reünistenvereniging

Nunc meminisse iuvat

Gymnasium Beekvliet

Tempora Nostra januari 2024

I Tempora Nostra ■ 36ste jaargang, januari 2024

Inhoud

• Beekvliet bij de Tijd	4	• Jan Lurinks legt uit:	33
• Nieuw gebouw eindelijk officieel geopend	10	• Amphitheater Epidauros	33
• Oud-Beekvliet(ers) in het nieuws	12	• Maarten van Rooij: Het wezen van de reünie en nieuw elan voor website NMI	34
• Klassenreünie examenjaar 1967. Impressie Marius Schoormans	19	• Slavist Rien Hamers over Oekraïne	36
• Jorien Verdijk, huisarts met B&B in Zeeland	22	• Beekvliet was breuklijn én brug voor Jos van Gennip	40
• Thom Spit, herinneringen aan Beekvliet	26	• In memoriam Cees Rombauts, Joop van Corven en Martijn Toelen	47
• Voorjaar 2024: NMI-golftoernooi	29	• Ellen van Kempen stelt zich voor als nieuw bestuurslid NMI	48
• Eloy de Jong, 'change of scenery': promoveren in het buitenland	30	• Personalía	49
		• Colofon	50

I Voorwoord winter '23-'24

Beste leden van *Nunc Meminisse Iuvat* & lezers van *Tempora Nostra*,

Dat de eindejaarsuitgave 2023 van *Tempora Nostra* überhaupt in jullie handen ligt, is een geluk bij een ongeluk. Je zult immers eindredacteur zijn en dan door een fietsongeval letterlijk 'onthand' en met je 'schrijfarm' in het gips geraken. Dat overkwam Cees ter Stege. Hij is gelukkig herstellende en kon de

toetsen weer bedienen. Een ongeluk komt nooit alleen, een cliché dat opging met betrekking tot Marc Heijmans, onze vaste opmaker. Al langere tijd heeft hij te kampen met een zwakke gezondheid. Maar zoals altijd doet Marc, zelfs in die situatie, voor zijn oude school altijd zijn uiterste best. Deze uitgave is er weer het fraaie bewijs van.

Tempora Nostra biedt, net over de grens van 2024, weer een breed palet aan boeiende bijdragen. Achter de gekleurde golvende gevel van de nieuwbouw op de cover van ons tijdschrift lezen we mooie verhalen over nu en toen.

De Latijnse woorden waarmee ik traditioneel eindig ontleen ik deze keer aan het oude gebouw van Beekvliet zelf. In de verdwenen kapel achter de monumentale voorbouw bevonden zich in de sacristie twee stenen plaquettes met respectievelijk de inscriptie ANTE en POST. De plaquettes zaten boven een waskom, een zogeheten LAVABO

("lavabo=ik zal wassen"). Die was bedoeld voor de rituele handenwassing door de priester ANTE MISSAM (voor de Mis) en POST MISSAM (na de Mis). Deze twee stenen zijn nu in de hal van de school in

de muur aangebracht. De oorspronkelijke functie -zonder lavabo- is daarmee voorgoed verdwenen. Misschien is de plaatsing van een eigentijdse ontsmettingsdispenser een idee? Dan heeft iedereen VOOR het betreden en NA het verlaten van de school schone handen...

De redactie wenst jullie allen een smetteloos nieuwjaar!

Peter van Overbruggen,
redactievoorzitter *Tempora Nostra*

I Beekvliet bij de Tijd

We kunnen het ons al bijna niet meer herinneren na de laatste natte maanden, maar schooljaar 2023-2024 begon op 28 augustus met heerlijk kortebroekenweer. 659 leerlingen stonden te popelen om weer aan de slag te gaan – dat gold in elk geval voor de 118 brugklassers en 16 intermezzo-leerlingen, voor wie het hun start op Beekvliet was. In de laatste maanden van 2023 gebeurde vervolgens weer voldoende om deze rubriek te vullen!

Door Patrick van Aarle

Nieuwe docenten, bekende stagiairs, internationale leerlingen

Zoals vrijwel elk jaar maakten ook nu enkele nieuwe personeelsleden hun opwachting op Beekvliet. Roemer van Heugten kreeg de eer om in de sectie LO Mechelien Peters Rit op te volgen. In de ondersteunende functies werd het team versterkt door Jean-Paul Holtmaat (TOA) en Miranda Pennings (ondersteuner passend onderwijs). Edwin van der Sijpt, vorig jaar nog stagiair, was nu als docent wiskunde present. Onder de nieuwe stagiairs veel bekende gezichten: Kiria Martinez, al jaren betrokken bij het rooster, geeft dit schooljaar Spaans aan een groep geïnteresseerde verbreders en Charlotte van der Steen (Engels) en Guus Dohmen (science en natuurkunde) zaten nog niet zo heel lang geleden zelf in de Beekvliet-schoolbanken. Ook bijzonder: dit jaar zijn er drie internationale leerlingen die in het kader van een uitwisselingsprogramma een flink aantal maanden op Beekvliet verblijven, uit respectievelijk Argentinië, Spanje en Taiwan. In oktober sloot ook nog een Syrische jongen aan uit de Internationale Schakelklas.

Officiële opening

Op 28 september werd het vernieuwde en verbouwde schoolgebouw officieel

Het boekje met de toelichting bij alle afbeeldingen op de gevel, samengesteld door de architecten

geopend. Nu ook het buitenterrein (vrijwel) geheel was ingericht, was het tijd om de architecten, Winy Maas en Theobert van Boven, samen met de kunstenaar van het gevelkunstwerk, Ian Kirkpatrick, in een goedgevulde Blaula het verhaal over het proces rond de verbouwing – grotendeels in coronatijd – en de gedachten achter het kunstwerk te laten uiteenzetten. Canadees Kirkpatrick, in Londen woonachtig, zag de realisatie van zijn creatieve proces die dag zelfs pas voor het eerst 'in het echt'. Hun enthousiaste verhalen gaven veel bezoekers een betere kijk op het hoe en waarom van het kunstwerk. Na afloop stonden diverse gasten onder

het 'kompas' in de hal – met het speciaal voor deze gelegenheid uitgegeven boekje met toelichting in de hand – om te kijken of alle afbeeldingen inderdaad 'in de juiste richting' waren afgebeeld. Yvonne Kops van de Raad van Bestuur van OMO verrichtte middels een ferme hamerslag – waarbij de kop van de hamer afvloog! – de officiële handeling. Er ontstond op dat moment donder en bliksem in de zaal, waarop Neptunus en Triton (Hans van Vorstenbosch (ICT) en Luuk Leering (docent biologie) in uitstekende vermomming) van de Blaula-trappen kwamen afgedaald. Zij overhandigden de rector de 'sleutel van de Beekvliet-Olympus' en twee (plastic) vissen ("Ze heten Karper Diem primus en secundus") die in de nieuwe vijver moesten worden geplaatst. Op het moment dat dat gebeurde en Neptunus met zijn drietand het water aanraakte, begon de nieuwe fontein in de vijver feestelijk te spuiten: het vernieuwde Beekvliet was officieel geopend en iedereen zag dat het goed was. Of nou ja, iedereen: de vijver werd op dat moment nog niet gadeslagen door De Arend van Zeus, die zijn sinds januari 1981 vertrouwde plek aan het uiteinde van de vijver vanwege de verbouwing een paar jaar had moeten verlaten. In de loop van de herfst keerde deze echter ook weer terug, nog steeds in het verlengde van de vijver, maar met een tikkeltje meer distantie.

Het Brabants Dagblad besteedde aandacht aan de opening van het nieuwe gebouw: <https://www.bd.nl/sint-michielsge-stel/gymnasium-beekvliet-is-nu-in-kleuren-uitgedost-en-zelfs-de-gevel-vertelt-een-eigen-verhaal-aa07414b/>

Neptunus overhandigt de sleutel aan rector Carla Faassen.

Nieuwe jaarindeling

Het schooljaar is vanaf dit jaar anders ingedeeld, met als voornaamste doel de door leerlingen ervaren toetsdruk te verminderen en de leerlingen consistent met de lesstof aan de gang te laten zijn. Klas 1 tot en met 4 hebben een semesterindeling, met slechts twee toetsweken: in januari en aan het einde van het schooljaar. Daartussenin zijn de toetsen goed gespreid en wordt er in de klas veel meer formatief geëvalueerd om de vorderingen van de leerlingen te volgen. Klas 5 volgt juist veel meer de jaarindeling van klas 6, met drie toetsweken in november, januari en maart – en voor klas 5 dan ook nog eentje aan het einde van het schooljaar. Zij krijgen echter geen (leer)toetsen meer tussendoor. Gedachte hierachter: in 'normale' lesweken veel meer tijd om de stof regulier bij te houden, in toetsweken iets grotere toetsen, bij zeer veel vakken voor klas 5 al school-examens, om langzaam te wennen aan de exameneisen. De eerste ervaringen hiermee zijn inmiddels opgedaan, en

zoals bij elke verandering bevallen sommige zaken prima en wordt bij andere nog gekeken naar verbeterpunten. Wordt vervolgd!

Snacktime

Na een pilotjaar, waarin een aantal vijfdeklassers het initiatief had genomen om de kantine uit te baten toen de vaste cateraar ermee gestopt was, is de kantine in de Blaula dit jaar nog steeds 'voor en door leerlingen', maar met een nieuwe 'supervisor': docent Engels Lindsay Robertson. Zij heeft een groep enthousiaste leerlingen, voornamelijk uit klas 4, verzameld die in de pauzes lekkere wafels en worstenbroodjes, maar inmiddels ook fruitsalade en gezonde broodjes verkopen aan de liefhebbers. De 'Snacktime', zoals deze gedoopt is, loopt goed!

Oorlog in woorden

Het assortiment van de 'Snacktime' in de Blaula

Het project 'Oorlog in Woorden', waarin de talensecties samen met de sectie geschiedenis een indrukwekkend programma over de Eerste Wereldoorlog hebben samengesteld, had sinds de eerste editie van 2019 vanwege de corona-pandemie nog geen (volledig) vervolg kunnen krijgen, maar dit jaar was het gelukkig weer mogelijk. En dus werd klas 6 op donderdag 5 oktober een hele dag ondergedompeld in de historie van de 'Grote Oorlog' en de literatuur en poëzie die naar aanleiding van deze verschrikkingen is geschreven. De dag erna mochten ze het met eigen ogen aanschouwen in België, in Ieper en omgeving: in het In Flanders Fields Museum, op diverse begraafplaatsen (Brits, Duits en Frans) en vooral ook in de avond bij de Last Post-ceremonie bij de Menenpoort. Daar mochten leerlingen Elise von Morgen, Maud Wesselman en

Elise von Morgen, Maud Wesselman en David Wintjes bij de Last Post-ceremonie in Ieper.

David Wintjes (inderdaad, de kleinzoon van...) namens Beekvliet een krans leggen. En hoewel het meer dan een eeuw geleden is, maakten zowel de ceremonie als de duizenden graven van gesneuvelde (bijna-)leeftijdsgenoten ook nu weer veel indruk op de examinandi. Een geslaagd project: volgend jaar weer!

Studium Generale

Terug van een tijdje weggeweest op Beekvliet: Studium Generale. Docent Daniëlle Schuijffel heeft de handschoen opgepakt om op (on)regelmatige basis gastsprekers uit te nodigen die voor een of meerdere jaarlagen een lezing of presentatie komen houden, vaak over maatschappelijke thema's. Op vrijdag 10 november kwam Roslyn Franken haar verhaal, ook opgetekend in haar boek 'Meant to be', vertellen aan de leerlingen van klas 3 en 4. Franken, woonachtig in Canada, is een kind van Nederlandse ouders. Haar moeder zat als 15-jarige in kamp Vught, om daarna op transport te worden gezet naar Auschwitz, haar vader werd in Nederlands-Indië door de Japanners gevangen en tewerkge-

steld. Haar inspirerende verhaal over het overwinnen van uitdagingen en hoop houden in moeilijke tijden deed de leerlingen gebiologeerd luisteren en de link leggen naar hedendaagse ontwikkelingen, zoals ook bleek uit het artikel dat het Brabants Dagblad eraan wijdde: <https://www.bd.nl/sint-michielsgestel/canadese-schrijfster-inspireert-leerlingen-met-familiegeschiedenis-mijn-moeder-werd-naar-kamp-vught-gebracht-toen-ze-net-zo-oud-was-als-jullie-nu-afa737b4/>

Twee weken later kreeg klas 5 een interactieve lezing van Gabe Marino van het John Adams Institute, over The Environmental History of the United States, een verhaal waarin ecologie en klimaat-

Roslyn Franken vertelt het verhaal van haar ouders aan klas 3 en 4.

verandering (van Noord- en Zuid-Amerika) van verschillende kanten werden belicht, rakend aan de vakken aard-

Yannes van der Pol (2019, links) en Maarten van den Haak (2021) bij waterstofauto Forze VI.

rijkskunde, biologie, geschiedenis en economie. En Engels, want de lezing was in het Engels – wat de leerlingen overigens geen enkel probleem vonden.

Begin januari kwamen oud-leerlingen Yannes van der Pol (2019) en Maarten van den Haak (2021) met de waterstofauto van het Delftse studententeam Forze Hydrogen Racing langs. Met 50 studenten werkt dit team jaarlijks aan een verbeterde versie van een op waterstof rijdende (race)auto en daarmee aan het promoten van waterstof als energiedrager. Klas 4 en 5 kregen hierover dan ook een zeer interessant verhaal te horen en de waterstofauto was voor alle geïnteresseerden te bewonderen.

Onwijs! al vroeg in het jaar

Muziekavond Onwijs! vond ditmaal al vroeg in het schooljaar plaats, op 31 oktober. Muziekdocent Silke Jansen had hiertoe besloten omwille van de spreiding van de muzikale evenementen op Beekvliet over het schooljaar. Sinds

'Kunst Muziek' immers een examenvak is, staat er jaarlijks ook een examenconcert van klas 6 op het programma en om daar alvast aan te wennen organiseren de vijfdeklassers met muziek in hun pakket in januari ook een kleinschalig concert. Daarom mochten nu alle muzikale talenten van Beekvliet zich al in het najaar van hun beste kant tonen en dat leverde weer een zeer inspirerende en gevarieerde avond op. Brugklasser Daan Ruevekamp maakte een zeer verdienstelijk debuut op klarinet, Hana van Heijst uit klas 3 toonde zich weer virtuoos op viool en een van de zesdeklassersbandjes

speelde een eigen compositie van Joep Reinders. Zijn zeer verbaasde gezicht tijdens het spelen, toen het nummer goed bleek aan te slaan bij het publiek, was misschien nog wel het allermooiste! Wie benieuwd is naar de prestaties van de examenlichting, zowel op gebied van muziek als van beeldende kunst, kan alvast de datum van 'De avond van de

Hana van Heijst uit klas 3 is een virtuoos op viool

kunsten' in de agenda zetten: maandag 19 februari in de Verkadefabriek in Den Bosch. Meer info en kaartverkoop te zijner tijd via de website van Beekvliet!

Pre-gymnasium

Nieuw op het programma dit najaar: het pre-gymnasium. Meer dan 80 leerlingen van groep 8 namen deel aan een van de modules die gedurende een vijftal woensdag- of donderdagochtenden op Beekvliet werden aangeboden. Op het programma stonden onder andere: Spaans, programmeren, Griekse mythen en sagen, cartografie en zelfs relativiteitstheorie. Net voor Kerst ontvingen alle enthousiaste deelnemers hun deelname-

was echter geheel nieuw: voor het eerst deed Beekvliets skikamp Zwitserland aan. Zwitserland klinkt als een duur alternatief, maar dat viel mee door de veranderde opzet van het kamp. De leerlingen zaten niet meer gehuisvest in een hotel, maar in een groepsaccommodatie, waarin ze ook zelf mee mochten, nou ja, moesten helpen met koken, wat de groepsvorming alleen maar ten goede kwam. Dat de accommodatie zich bovendien op maar twee minuten rijden van de piste bevond, zorgde ook nog eens voor meer skitijd! Moe maar zeer voldaan kwamen de leerlingen op oudjaarsdag weer thuis. Gelukkig was er nog een week vakantie over om bij

De deelnemers aan het pre-gymnasium, samen met de enthousiast zwaaiende organisator Annemiek Groeneveld

certificaten van docent aardrijkskunde Annemiek Groeneveld, die zich sinds dit jaar bezighoudt met de organisatie van diverse wervingsactiviteiten. We zijn benieuwd of ze zich, na een dergelijke intensievere kennismaking met Beekvliet, ook massaal in het voorjaar zullen gaan aanmelden...

Skikamp en mobieltjesverbod

In de kerstvakantie ging klas 3 als vanouds op skikamp. De bestemming

te komen. En die week konden ze ook meteen gebruiken om alvast mentaal te wennen aan het feit dat vanaf 1 januari de mobiele telefoons niet meer in de les aanwezig mochten zijn. Betekent dat dat we over enkele maanden veel geconcentreerdere en socialere pubers voor onze neus hebben in de klas? In de volgende editie horen jullie meer over de eerste ervaringen...

Nieuw gebouw eindelijk officieel geopend

Op 28 september 2023 gebeurde dan eindelijk datgene waar iedereen op wachtte en hoopte. Jarenlang hadden leerlingen en personeelsleden zich tussen bouwputten, veranderende ingangen en last-minute wijzigingen heen moeten manoeuvreren, maar dat was nu officieel voorbij: het nieuwe gebouw van Gymnasium Beekvliet werd officieel geopend.

Door Bram van Hulten

De middag, aan elkaar gepraat door leerlingen Charlotte van Deurzen en Nino Adlim, begon met een introductie door rector Carla Faassen. Met de nodige humor praatte zij het aanwezige publiek door de afgelopen jaren aan verbouwing heen. De kozijnen zonder glas, de lekkages en alle andere tegenslagen en moeilijkheden passeerden de revue, ondersteund door beeldmateriaal. Concluderend dat het al die moeite meer dan waard is geweest, gaf de rector vervolgens het woord aan Winy Maas en Theobert van Boven, de architecten.

Door Maas en Van Boven werd het publiek meegenomen in het ontwerpproces van het nieuwe gebouw. Ze vertelden hoe het idee om de school om te toveren in een berg het toch niet wist te halen, hoe de heldengalerij in zijn oorspronkelijke opzet sneuvelde en hoe ze uiteindelijk

Neptunus (Hans van Vorstenbosch) en Triton (Luuk Leering)

uitkwamen op het ontwerp waarbij de aula als een golf naar beneden loopt.

Kleurrijk buitenkunstwerk

Een hoogtepunt op deze middag was vervolgens het optreden van Ian Kirkpatrick. Deze Canadees-Britse kunstenaar ontwierp de buitenkant van de nieuwe aula, de absolute blikvanger van het nieuwe gebouw. Kirkpatrick zette

De kunstenaar en de architecten: v.l.n.r. Ian Kirkpatrick, Winy Maas en Theobert van Boven.

uiteen hoe de verschillende herinneringen van (oud-)leerlingen en (oud-)medewerkers de basis vormden voor het kleurrijke geheel dat uiteindelijk de buitenkant van het gebouw is geworden. Dat Kirkpatrick zijn eigen kunstwerk nu pas voor het eerst in levenden lijve kon bekijken – hij ontwierp alle tekeningen volledig digitaal in zijn woonplaats Londen – was een verrassend detail. Achteraf kondigde Theobert van Boven nog aan dat als cadeau aan alle aanwezigen een boekwerkje meegegeven werd met daarin alle tekeningen die op de buitenkant te zien zijn, inclusief de achterliggende herinnering van elke tekening.

Op de kop af...

Het werd tijd voor het officiële gedeelte. Na een prachtig muzikaal intermezzo van Mira van Oostveen en Faye Benes, twee leerlingen uit de vierde klas, betrad namens het bestuur van OMO Yvonne Kops het podium. Zij had de eer om

met een klap van de hamer het gebouw dan echt te openen en dit deed zij met verve: ze sloeg zo hard dat de kop van de hamer af vloog, recht het publiek in, rakelings langs het hoofd van enkele gasten.

En dat was niet het vreemdste: plotseling liepen er twee Romeinse goden de trap van de aula af! God van de zeeën Neptunus en zijn zoon Triton betraden het podium en openden het gebouw nog een beetje officiëler door twee nieuwe vissen te overhandigen aan Carla Faassen. Met zijn drietand wist Neptunus bovendien ook nog de fontein in de vijver aan het werk te krijgen. Zonder vijver geen Beekvliet, het gebouw was écht geopend.

Neptunus zet met zijn drietand de fontein in werking.

I Oud-Beekvliet(ers) in het nieuws

Regelmatig signaleert en ontvangt de redactie van Tempora Nostra nieuws van of over oud-Beekvlieters in berichten uit kranten, tijdschriften, via e-mails, van internetsites of social media. Wil je ook iets melden, over anderen of jezelf? Stuur ons een mailtje: reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Door Peter van Overbruggen

Winy wil een wereldwonder

De architect van het nieuwste Beekvliet, oud-leerling Winy Maas (ex. 1977), blijft ideeën ontwikkelen voor iconische gebouwen. Iconen voor morgen geven richting aan stad en samenleving, zo vindt hij. De architecten die iconen ontwierpen, worden vaak gezien als dure, geldverslindende en egocentrische star-architecten. Wellicht is een betere uitleg van het woord nodig, want iconen onttrekken ons niet alleen aan de grauwe middelmaat die geregeerd wordt door bekribbeling, ze hebben de potentie een stad enorm te verbeteren.

Winy Maas

(...) Iconische gebouwen en ruimten in de stad hebben altijd een belangrijke rol in de steden. Ze tekenen de tijdgeest en haar machthebbers. Ze wijzen de weg door de stad, niet alleen letterlijk maar ook figuurlijk. Doordat ze iets opwindends veroorzaken. Iets vernieuwends. Iets voorbeeldigs. Iets uitdagends. Ze kunnen niet alleen de stad maar ook de samenleving in stedenbouwkundig opzicht richting geven. Ze wijzen de weg voor de stad. Neem Parijs. De Gotische kathedralen zijn er voorbeelden van nooit eerder gerealiseerde ijheid en leidden onze blik naar boven. De Eiffeltoren heeft Parijs – de stad die bekendstaat als een ‘zee van

Hausmanniaanse blokken’ – een object gegeven, dat niet alleen herkenning en overzicht biedt, maar ook een teken van vooruitgang en technologie. En het Centre Pompidou werd een open ‘fabriek’ voor kunst met een plein, open etages, roltrappen en een dakterras. De Grande Arche in La Defense werd een stip op de horizon, die markeerde dat de stad niet implodeerde en vastliep maar naar buiten kon bewegen. Maar het zijn niet alleen gebouwen die iconisch kunnen zijn, ook pleinen kunnen dat. Zo is het Place des Vosges door zijn openheid en gratie een ruimte met meer dan een functionele rol.

Kwetsbaar

Ook in mijn stad Rotterdam zijn er een paar. De Euromast was een teken van vooruitgang en overzicht. Het Centraal Station met zijn gevouwen dak is niet alleen een opstapplaats maar ook een gebaar van verwelcoming naar de stad en de wereld. En ik denk dat ook onze Markthal door mensen als iconisch betiteld wordt, omdat het woningen inzet om een grootse pleinruimte te overspannen.

(...)

'Het zijn de wereldwonderen van onze tijd, het woord zegt het dan eigenlijk al. Dan kunnen gebouwen en ruimten iconisch worden, en geven ze mede richting aan de stad en samenleving. Juist nu, in een tijd van angst en scepticisme, van vervlakking en verzengende negativiteit, zijn ze nodig, meer dan ooit'.

Bron: de Kunstbode, september 2023 door Winy Maas

Wie is toch die rustige jongen, Pete Uptegrove?

In het Amerikaanse Waterloo vindt de Wereldbeker veldrijden 2023-2024 plaats. Omdat het de enige grote cross is in de Verenigde Staten, besloten niet alle toppers om de oversteek te maken. En daardoor zit er een opvallende naam in de selectie van Gerben de Knecht: Pete Uptegrove (examen 2019). Wielerflits zocht uit wie hij is.

(...) De 22-jarige eerstejaars elite heeft – voor zover de bondscoach weet – geen Angelsaksische achtergrond. “Hij komt gewoon uit Sint-Michelsgestel, hoor”, lacht De Knecht. (...) “Pete is iemand die leuk kan veldrijden. Als junior reed hij al eens het EK in Rosmalen. Pete is ook

Pete Uptegrove. Foto: Strava

altijd op woensdagmiddag aanwezig bij mijn crosstrainingen in Alphen. Het is een jongen die ambitie heeft, maar geen topper is. (...) Toch rijst de vraag waarom Uptegrove er nu bij is. “Iedereen moet zelf zijn reis naar de Verenigde Staten betalen. (...) Pete heeft het geluk dat zijn ouders piloot zijn, volgens mij beiden bij KLM. Hij kan heel goedkoop naar Amerika vliegen. (...) De Knecht benadrukt wel dat Uptegrove een bovengemiddelde crosser is. “Het is echt een leuke gast. (...) Pete houdt van avontuur en koerst graag. Dat kan ik wel waarderen, want veel jongens van zijn niveau stoppen ermee. (...) Een rustige jongen, dus. “Ja, daar gaat niemand last van hebben. Pete is ook niet te beroerd om zijn handen uit de

mouwen te steken en zelf zo'n reis als deze te regelen en er werk van te maken. Dat is wel mooi. Daarom gun ik hem die plek ook wel. (...) Hij kan deze koers goed uitrijden en zo zijn puntjes pakken."

Bron: *Wielersflits*, dinsdag 10 oktober 2023, door Youri Ijnsen

Oud-leerling betrokken bij avonturenfilm over Rooi

Oda - Vlucht door de Eeuwen, een heuse actie avonturenfilm, is gebaseerd op het verhaal van Oda, naamgeefster van Sint-Oedenrode die op de vlucht uit het jaar 700 onderdak vindt in het hedendaagse Brabantse dorpje. Martin van Hastenberg (examen 1988) is mede-initiatiefnemer van dit project.

Martin van Hastenberg (rechts) (foto: Pleuni van der Pas)

Een productie met als doel de unieke en meest onderscheidende aspecten van Sint-Oedenrode te bundelen in een origineel en spannend verhaal. Een ultieme film voor Meierijstad. „De opnames zijn op verschillende locaties in ons Rooise dorp gemaakt”, vertelt Martin van Hastenberg, die naast regisseur Balk mede-initiatiefnemer is van dit project. „Bij de Dommel, bij Van den Berk in de bloemenweide, in een

ruimte bij Neovito, de watertoren en zelfs in een zwembad bij iemand thuis.” De première vindt plaats op 25 januari op de Noordkade in industriebioscoop Veghel. (...) Voor meer informatie kijk op www.odafilm.nl.

Bron: *Eindhovens Dagblad*, 15 oktober 2023, door Caroline van der Linden

Wielrenner en ex-schaatsster Dieke Hendriks (ex. 2018) trots als een pauw op Telesport-beurs.

Elk jaar schenkt Telesport aan enkele topsporters of oud-topsporters een studiebeurs voor een Master in Coaching en een Master in Sport Management aan het Johan Cruyff Institute. Die is nu voor de in Vught geboren en getogen Dieke Hendriks (23), die vindt dat 'Uitspraken Cruyff nog steeds levenslessen' zijn.

(...) De eerste maanden ging het meteen zo goed dat Hendriks besloot haar pijlen vol op het wielrennen te richten. Een coronabesmetting en daar achteraan een vernauwde liesslagader dwongen haar later stappen achteruit te zetten. (...) In augustus is ze geopereerd en inmiddels weer aan het opbouwen. (...) Haar grote voorbeeld is Annemiek van Vleuten. Ze is geopereerd aan dezelfde blessure als Hendriks. (...) Het was bovendien Van Vleuten die Hendriks jaren geleden op de fiets zette. “Tijdens een clinic van haar en Marianne Vos was ik het enige kind tussen alle volwassenen. Annemiek en Marianne bekommerden zich om mij. Zij zijn mijn inspiratiebronnen geweest om te gaan fietsen en hebben het vuurtje in mij aangestoken.” Naast het fietsen stort Hendriks zich de komende tijd dus vol op haar Master in Coaching. (...) Ik vind het namelijk prachtig om anderen

te enthousiasmeren en een luisterend oor te bieden. “Hendriks hoeft niet lang na te denken over wat het eerst bij haar opkomt bij de naam van Johan Cruyff. “Zijn geniale uitspraken, waar levenslessen uit te halen zijn. Vooral ‘Je moet schieten, anders kan je niet scoren’ vind ik heel sterk. Het is precies hoe ik in het leven sta.” (...)

Bron: *Telegraaf*, 16 oktober 2023, door Lisa Schoenmaker

Bijzonder project van dj Noah Strik

Schijndelaar Noah Strik (dj STRX) laat elektronische muziek versmelten met Nepalese cultuur. Noah gaat in Nepal op zeven plekken muziek maken en opnemen. Hij elektronisch met laptop en telefoon, de Nepalezen met hun inheemse instrumenten en zang. 'Muziek is grenzeloos'.

Al in het laatste jaar van zijn opleiding aan de Rock Academy in Tilburg voelde Noah Strik (22) enorme drang om iets te doen met muziek als bindmiddel tussen mensen. Dat klinkt wollig, maar het is een feit: over heel de wereld vinden mensen van verschillende pluimage

elkaar in muziek, ongeacht leeftijd, afkomst en sekse. Strik weet het ook uit eigen ervaring, want al een aantal jaren bouwt hij succesvol aan een carrière als dj en producer. (...) Zijn producties tikken inmiddels ruim 5 miljoen streams aan.

„Verbinding is voor mij heel belangrijk”, zegt Noah Strik in zijn ouderlijk huis waar de reistassen en rugzakken al klaarliggen voor de reis. (...) Nepal was voor Noah al bekend terrein. In 2018 ging hij er met zijn vader, moeder en broer op vakantie. Zijn ouders waren er eerder. Ze gaven hun zoons zelfs de namen van hun Nepalese gidsen: Noah en Mahila. „Ik wilde het land graag verder leren kennen, vooral de mensen. Kijken hoe je daar, op plekken waar geen stroom of internet is, toch met minimale middelen muziek kunt opnemen en samen kunt laten smelten met de lokale culturen.” (...) Op alle zeven locaties gaat Noah Strik zijn elektronische muziek mengen met de Nepalese wereldmuziek. Hij is nu al enthousiast wat er uiteindelijk op de EP komt die wordt uitgegeven. „Ik heb in de aanloop al veel Nepalese muziek geluisterd en aanknopingspunten gezocht. Ik heb contact met wat muzikanten in de hoofdstad Kathmandu. Ze zijn blij dat wij op deze manier hun cultuur laten zien”, zegt Noah.”

Goed doel koppelen

Strik wilde per se een goed doel koppelen aan zijn nieuwe muziekproject. „In de muziekwereld gaat veel geld om. We wilden mensen daar in ieder geval een vergoeding kunnen geven voor hun medewerking. Via een muzikant in Nepal hoorde ik van het ontwikkelingsproject voor straatkinderen, Dolphin Magic School. Hiervoor gaan we tijdens de reis geld ophalen en de winst van het project

gaat daar ook naartoe. Het hele project is op non-profit basis." (...)

De reis is onder anderen te volgen op het instagramaccount: strxmusic

Bron: Eindhovens Dagblad, 18 oktober 2023, door Paul Roovers

Ons onderwijs is een valse belofte - de student kan niet lezen

Oud-leerling David Roelofs (ex. 2012), neerlandicus en hbo-docent, schrijft in NRC dat goed taalonderwijs een wettelijk vereiste moet worden. Het is volgens hem erbarmelijk gesteld met de taalvaardigheid in het Nederlands. Het onderwijs levert laaggeletterden af.

Mijn eerstejaarsstudenten dissen graag anekdotes op over het vak Nederlands. Dat vak waarbij je niets leerde, waardoor de lees- en schrijfoopdrachten binnen de studie nu zo moeilijk zijn. De een zegt een acht te hebben gehaald voor een mondeling door enkel passages uit internetsamenvattingen voor te lezen. De ander stelt prachtige voldoende te hebben gehaald met volledig door AI gegenereerde betogen. Een derde herinnert zich een impromptu gemaakte volg-opdracht dat een interview moest

voorstellen. (...) het was feitelijk een monoloog van de student over zijn vakantie in Marokko. (...) Onder mijn studenten heerst hilariteit alom. (...) Ondanks hun ondermaatse taalvaardigheid kregen ze allemaal een diploma dat hen beloofde dat ze startbekwaam waren voor het hoger onderwijs. (...) Mijn ideale taalwet heeft drie pijlers: mens, methode en materiaal. (...) Belangrijk is dat de bekwaame en dus ook gediplomeerde docent met authentiek lesmateriaal op persoonlijke wijze zijn gang kan gaan. Met één voorwaarde: dat zijn onderwijsmethode effectief is. (...) De taalwet zou simpelweg duidelijk maken dat aan het geklooi met digitale opleukmethodes en gefingeerde mondelingen literatuur een einde komt. (...)

Bron: NRC, *Opinie & Debat*, zaterdag 21 en zondag 22 oktober 2023, door David Roelofs

Knippenbergpenning 2023 voor Spoordonk

De Knippenbergprijs 2023 met het thema 'Monumenten op de kaart' is gewonnen door Dorpshuis Hart van Spoordonk. Twee oud-Beekvlieters, Tjeu van Ras en Peter van Overbruggen, zijn als bestuurslid actief in de gelijknamige stichting.

David Roelofs

geldbedrag van 1000 euro. Dat kan het dorpshuis goed gebruiken, vanwege de lastige financiële situatie. (...)

„We hebben nu zoveel extra schouders om eronder te zetten, dat het moet lukken.” De Knippenbergprijs is in zijn ogen een extra steuntje in de rug.

Bron: Eindhovens Dagblad, 19 november 2023, door Jesper de Vaan

Maarten van Gestel (ex. 2013) duurzaam liftend naar de klimaatop in Dubai

Zou het nog kunnen in 2023: met een duimpje omhoog aan de weg gaan staan en hopen dat je op tijd in Turkije bent? Maarten van Gestel neemt voor het dagblad Trouw de proef op de som en gaat liftend tot Ankara naar de klimaatop. In een dagelijkse bijdrage doet hij daarvan verslag.

Liften is superduurzaam, maar zo goed als verdwenen. Terwijl het ook heel sociaal is, en misschien wel helpt tegen polarisatie en mensen die in eigen bubbels leven. Is er vandaag de dag nog een plek voor liften als vervoersmiddel? Om dat te testen reist Trouw dit jaar (deels) liftend naar de klimaatop in Dubai. We nemen een week om naar Ankara, de hoofdstad van Turkije, te liften. Aangezien het te onveilig is om door Irak te liften, vliegen we van daaruit naar Dubai. Dit bespaart ongeveer 40 procent van de uitstoot ten opzichte van een vlucht van Schiphol naar Dubai (...) Is liften inderdaad een prettige manier van reizen? Wie neemt ons mee, wat ontdek je over mensen als je uren met ze in de auto zit, en waar gaan ze zelf naartoe? Zijn (vrachtauto)chauffeurs

Winnaar Tinie Renders van Dorpshuis Hart van Spoordonk met naast hem Peter van Overbruggen, bestuurslid van de Stichting Knippenbergprijs tijdens de uitreiking in het Boterkerkje in Oirschot. (foto: Tjeu van Ras, Brabants Heem)

Het dorpshuis kreeg de prijs zaterdagavond uitgereikt in het Boterkerkje in Oirschot. De Knippenbergprijs wordt jaarlijks uitgereikt aan een persoon of vereniging in Brabant die zich inzet in de geest van Willy Knippenberg (1910-2005). De priester, historicus en leraar stond aan de wieg van diverse musea en maakte zich sterk voor het behouden en bewaren van onze tradities. Thema dit jaar was 'monumenten in kaart brengen'. (...)

Bij de prijs hoort een erepenning en

dwars door Europa met klimaat en duurzaamheid bezig, of hebben ze andere zorgen? En lukt het om in een week tijd in Turkije te belanden, en daar de vlucht te halen naar de 28ste klimaatop in Dubai? (...)

Het avontuur begint in een bijna gestolen camper

Klimaatlifter Maarten van Gestel beschrijft in Trouw zijn eerste reisdag.

Maarten van Gestel. Bron: LinkedIn

Uit een camper met Pools kenteken stapt een ontspannen dertiger met baard, iemand die eruit ziet alsof hij een weekendje weg heeft gehad. Max Grabowski moet lachen als hij mijn kartonnen bordje met 'Dubai' ziet. Als ik wil mag ik tot Polen meerijden. (...) Mijn liftavontuur begon een paar uur eerder vanuit het huis van mijn ouders in Boxtel. Mijn vader bood aan om me naar een tankstation aan de A2

te brengen, maar dat voelt toch een beetje als valsspelen. Ik neem afscheid, en stap met mijn backpack de deur uit. Mijn vroegere dorpsgenoten willen me vast een stukje meenemen, denk ik, maar dat valt tegen. Zeker twintig auto's negeren mijn opgestoken duimpje. Tot na een half uurtje een Saab tot stilstand komt. "Stap maar in", zegt Jacquot van Puijenbroek (57). Hij is onderweg naar zijn werk en hoorde laatst nog iemand op Radio 1 vertellen over liften voor het klimaat. Als blijkt dat ik die persoon ben, begint hij te lachen. "Ik heb mijn goede daad van de dag gedaan." In de twee uur daarna gaat er van alles goed en mis. Van Puijenbroek rijdt graag een stukje om, om mij op een goede plek af te zetten. Maar de truckstop in Asten blijkt een slechte keuze. Om 09.00 uur 's ochtends zijn alle chauffeurs naar Oost-Europa allang weg. Bij de tweede liftgever vergeet ik bij het uitstappen mijn tas vol eten. Gelukkig is ook hij bijzonder aardig en komt hij terug naar het tankstation bij Venlo. "Dat tasje heb je wel nodig op je lange reis."

Bron: Trouw, 21 november 2023, door Maarten van Gestel

Klassenreünie examenjaar 1967

Op 27 oktober 2023 kwamen klasgenoten uit het eindexamenjaar 1967 en enkele oud-docenten bijeen op voormalig grootseminarie Bovendonk, waar in 1967 -na 150 jaar- de priesteropleiding stopte, evenals in datzelfde jaar op grootseminarie Haaren in het Bossche bisdom.

Door Marius Schoormans (ex. 1967)

Al eerder, in 2019, was Bovendonk de plek voor een reünie voor het eindexamenjaar 1967. De ambiance, de gangen met kruisribgewelven en geometrische patronen, de kapel als imposant sluitstuk van de cour, de refter, de oprijlaan, de imposante trap bij de hoofdingang, dit alles riep bij de deze oud-bewoners van Beekvliet warme en weemoedige herinneringen op. Ook de geur, de geluiden, de tuinen droegen hier aan bij, alsook de stichtelijke opschriften pax intrantibus bij binnenkomst en salus exeuntibus bij vertrek uit Bovendonk. Gedurende de middag was de Stafkamer de ontmoetingsplek voor twee oud-docenten, Norbert Smulders en Piet

Bakermans, en 15 jaargenoten. De 'broederschap', Henk van Rees en Marius Schoormans, heetten allen welkom. Helaas was van dat organiserend comité Jan Hoes verhinderd, evenals een tiental jaargenoten en oud-docent Jan Lurinks. Zoals gebruikelijk was er aandacht voor de overleden klasgenoten.

Pastoor gaat op bezoek

Bijzonder was de bijdrage van Piet Bakermans. Door ziekte bij zijn vertrek als pastoor in Son kon enkele jaren terug een afscheidsfeest niet doorgaan. Wel ontving Piet honderden reacties per brief of met een kaartje, uiteindelijk vier mappen vol. Na zijn herstel heeft hij aan alle mensen gevraagd of hij op bezoek mocht komen om hen te danken en

Examenklas 1967, Piet Bakermans tweede van rechts en Norbert Smulders zittend rechts

zo persoonlijk afscheid te nemen. De vele, warme ontmoetingen die daarop volgden, hebben enorme indruk op Piet gemaakt.

Het knellende harnas van de kerk

Het zette hem ook aan het denken. Hoe was het te verklaren dat de kerk de laatste jaren zo'n forse leegloop te zien gaf, terwijl de warmte van de vele parochianen bij zijn bezoeken zo intens, persoonlijk en bijzonder was. Misschien was het wel de kerk zelf aan te rekenen dat mensen wegbleven, dat zij steeds minder zich opgenomen voelden in de gemeenschap van de kerk. In het terugkijken op zijn leven als priester drong de gedachte zich steeds meer op dat de priesters en andere functionarissen de mensen steeds benaderden vanuit 'het harnas' van voorschriften, opvattingen en regels van de kerk. Alles wat daarin niet paste, werd hard afgewezen. Dat gold bijvoorbeeld ook op het seminarie: jongens die geen priester meer wilden worden zouden eigenlijk weg moeten, liturgie en pastoraal werken stonden structureel in dienst van het kader zoals de kerk het voorschreef. Het riep bij Piet vaker de gedachte op dat de kerk veel te veel het eigen gedachtegoed allesbepalend liet zijn ten koste van begrip en medemenselijkheid, kortom een harnas.

Andere vormen van zorg voor elkaar

In de daaropvolgende discussie riep dit verschillende reacties op. Er was begrip voor de invalshoek van de 'verharnassing' van en door de kerk. Maar het was voor sommigen te kort door de bocht de leegloop van de kerk daaruit te verklaren. Er zijn immers ook hoopvolle ontwikkelingen, waarin mensen elkaar vinden en steunen waar nodig. Rien

Leo Mesman leest voor uit eigen werk

DE NIEUWSMIJDER

Met een half oor naar de nieuwsberichten
luisteren,
terwijl je de piepers jast,
of ergens een knoop aannaait.

In het ochtendblad het wereldleed
overslaan;
en gauwgauw doorbladeren naar de
puzzels
en de grappen op de achterpagina.

Kortom, iemand zijn met de vurige hoop
dat oorlog en andere narigheid zich
gedeisd houden
in de kantlijn van je bestaan.

Naar JC Bloem

Alles is veel voor wie niet veel verwacht.
Die regel had u zelf vast niet bedacht.

Leo Mesman

Hamers noemde het voorbeeld uit zijn woonplaats Utrecht, waar hij met een kleine groep mensen enkele jaren terug begonnen was met een soort woon-zorg-combinatie op niet-religieuze basis, waar nu zo'n 100 mensen bij betrokken zijn. Ook binnen de katholieke kerk zijn er hoopvolle initiatieven. Binnen of buiten de kerk zien we steeds meer positieve initiatieven, waar mensen elkaar vinden, voor elkaar zorgen en opkomen.

Feest der herkenning

Even later riep een fotopresentatie uit de periode 1965-1968 een golf van herkenning op. De studiezaal, de refter, de gangen, de Duitse Bouw, de benoeming van Jan Bluysen tot hulp-

bisschop, het bezoek van de hele school aan Amsterdam bij het 150-jarig bestaan. Ook foto's van docenten, lerarenelftallen, van de vele sport- en muziekactiviteiten, van de ziekenzuster, van leraren in de docentenkamer aan de sigaar én aan de wijn lokten allerlei commentaar uit. Veel reacties op de vier klassenfoto's uit 1961; met elkaar wist het gezelschap alle namen weer terug te halen.

Leo Mesman las enkele gedichten en 'rijmelarijen' voor van hemzelf en andere dichters. Rien Hamers hield een korte voordracht over Oekraïne (zie elders in dit blad). Het was een warme en memorabele bijeenkomst.

Het vernieuwde kleurrijke Beekvliet-terrein, met bijpassende regenboog.

I Jorien Verdijk, huisarts met B&B in Zeeland: 'Ik zie het niet als heel bijzonder'

Dit gaat niet over een carrière-switch, maar hoe je naast een huisartsenbestaan een eigen B&B opricht en runt. Een bijzonder interview met Jorien Verdijk (ex. 2000), huisarts in Koudekerke, door haar eigen oud-klasgenote Carola van der Sommen.

Door Carola van der Sommen (ex. 2000)

"Ik zie het niet als heel bijzonder..."

Zo begint ons gesprek. Jorien de Boer-Verdijk heeft gevraagd of ik haar 'ghost writer' wil zijn voor een artikel in Tempora Nostra. Onder het kopje: doe waar je goed in bent, en uitbesteden wat niet helemaal in je 'zone of genius' ligt. Maar ook omdat we op Beekvliet in dezelfde klas zaten en we dezelfde periode ervaren hebben als basis van onze carrière. Ik heb nog nooit in een soort biografievorm of interviewstijl

geschreven, maar dat wil ik met alle plezier proberen.

Niet zo heel bijzonder, dus... Moeder van vier, huisarts, gastvrouw van een goed lopende B&B in een landhuis in Zeeland, dat ze samen met haar man Jorn in de afgelopen jaren volledig heeft gerenoveerd. Laten we ook niet vergeten dat twee van de vier telgen in Zeeland zijn geboren; er werd hoogzwanger geklust en er werd ook hoogzwanger een B&B gerund, naast haar baan als huisarts.

Interviewer en klasgenoot Carola van der Sommen (midden, met het groene t-shirt). Jorien staat daar links schuin boven (met beige trui) met de handen op de schouders van een vriendinnetje.

Gevoel voor stijl

De kamers zijn onberispelijk ingericht; ook het interieurontwerp komt uit Joriens eigen koker. Ze heeft een geweldig gevoel voor stijl en dat zie je terug in het hele pand. Als je haar vraagt hoe ze dat voor elkaar heeft gekregen, is het antwoord wederom blasé. "Ja, goh, beetje op Pinterest rondneuzen en je komt een heel eind". Het lijkt een beetje een thema: het totaal niet onder de indruk zijn (of: zich totaal niet laten voorstaan op / zich niet realiseren?) van haar eigen kunnen. Het totale gebrek aan besef dat wat ze doet dus echt wel bijzonder is.

Laten we even terug gaan naar Beekvliet. Jorien begon in 1994 met haar tweelingzus Noor op het gymnasium. Beschermde opgevoed in een gezin met vijf meiden, lag Beekvliet in het verlengde daarvan: een kleine middelbare school, beschermd, veilig. En daardoor ook een soort garantie voor een solide basis.

Roep naar avontuur

Noor en Jorien zijn als twaalfjarigen allebei al vegetariër; bewust van en begaan met het leed van de wereld. Initieel heeft Jorien de wens om dierenarts te worden. Maar met het groeiende besef van het aantal mensen dat dood gaat, bedenkt ze dat het misschien nog wel belangrijker is om iets voor mensen te kunnen betekenen dan voor dieren. Ze besluit medicijnen te gaan studeren in Maastricht. Jorien begint daardoor op haar 18e voor het eerst een avontuur zonder haar tweelingzus. Voor het eerst leert ze niet te leunen op een ander, leert ze dat ze als individu ook dingen voor elkaar krijgt. Ze leert zichzelf beter kennen en geniet

Jorien, Jorn en kinderen in B&B Huis der Boede

van haar nieuwe zelfstandigheid. "Geen idee waar die roep naar avontuur en reislust opeens vandaan kwam, misschien wel aangewakkerd door het besef van zelfstandigheid", aldus Jorien. Vanaf het moment dat haar studententijd begint, is er een aaneenschakeling van belevenissen. Het idee om tropenarts te worden ontstaat en beweegt haar tot het lopen van co-schappen in landen als Zuid-Afrika en Aruba. Later tijdens haar opleiding tot huisarts werkt ze vervolgens in Cambodja en zelfs een jaar in Australië.

Generalist

Zelf zegt ze dat ze misschien uiteindelijk niet genoeg lef had om echt tropenarts te worden. Wel beseft ze dat ze een generalist is. Een specialisatie op een specifiek gebied is niks voor haar. "De hele dag hetzelfde doen lijkt mij vreselijk!" Er is nog even een idee om op de spoedeisende hulp aan de slag te gaan. Maar ook dat blijkt uiteindelijk niet haar roeping. "Snijden is niet mijn

ding". Dichtbij de patiënt staan en meer regie hebben over je eigen tijd en taken, maakt dat zij kiest voor het huisartsenvak. Tijdens de opleiding ontdekt ze dat ze ook affiniteit heeft met onderwijs. "Mensen helpen hun kennis en kunde te ontwikkelen, hun grenzen te laten verleggen."

Huis der Boede

Zodoende gaat ze na de opleiding aan de slag als huisarts én docent bij de opleiding en later bij de opleiding geneeskunde aan het UMC. Jorien begint met werken als huisarts in Utrecht en haar surplus aan energie gebruikt ze in de avond als bodypump-instructrice. Dat is eigenlijk een uit de hand gelopen hobby. Grappig, voor iemand die op Beekvliet tijdens gym over het algemeen probeerde met minimale inspanning toch een zesje binnen te slepen.

Tijdens haar sportlessen leert ze Jorn de Boer kennen. Het klikt en als koppel versterken ze elkaar in het gevoel voor avontuur. Hun eerste koophuis is een vervallen, vrijstaand pand in Breukelen. Ze zien de potentie en beginnen vol goede moed aan het opknappen. Totaal niet bezorgd over de omvang van de klus bouwen ze een droom van een woning.

Huis der Boede

En dan is het af. En dat is een beetje saai, vooral voor een creatief stel met veel energie en de behoefte om altijd bezig te zijn met iets uitdagends. Het begint al snel weer te kriebelen.

Voor de lol houden Jorien en Jorn wat websites in de gaten waarop bijzondere panden staan aangeboden. En op een dag valt hun oog op 'Huis der Boede' in de provincie Zeeland. Na de bezichtiging is het duidelijk: het volgende avontuur staat voor de deur. Er wordt een te-koop-bordje in de tuin in Breukelen gezet. In 2017 worden Jorien en Jorn de trotse eigenaars van 'Huis Der Boede', een pracht van een landhuis in Koudekerke, stammend uit 1752. Een rijksmonument dat al een poosje leeg staat en op het laatst functioneerde als verpleeghuis. Met de opgedane ervaring van het renoveren van het pand in Breukelen is dit project een mooie nieuwe uitdaging.

Immuun voor paniek

Ik denk dat ik niet de enige ben die al bij de gedachte aan die enorme verbouwing in een paniekstuip schiet. Jorien en Jorn lijken voor dit soort gevoelens totaal immuun. Ze lijken ook niet van hun stuk te worden gebracht door het feit dat ze zelf, voor de tweede keer, een poosje in een bouwput wonen. Het verschil dit keer is ook nog eens, dat ze eraan beginnen met twee dochters, van wie

Dagje naar het strand

de jongste op dat moment slechts zes weken oud is. En alsof verbouwen met twee kleine kinderen nog niet genoeg is, volgen nog dochters nummer drie en vier. Jorien geeft aan dat ze door haar ontwikkelingswerk zeker heeft geleerd dat je met weinig tevreden kunt zijn.

Jorien: "Het gaat niet zo snel verkeerd. Met de juiste insteek komt het ook wel goed. Als je geen plan hebt, kan er ook niks mis gaan. En alles wat wel lukt, is mooi meegenomen." Jorien vertelt dat ze zichzelf ook nooit een deadline of strakke planning hebben gegeven waarop de verbouwing van de B&B af moest zijn. Het moet wel leuk blijven. Beiden hebben een goede baan, dus er was geen druk om er zo snel mogelijk inkomen uit te genereren. Vlak voor covid zijn dan eindelijk de vijf luxe gastenkamers en het woonhuis klaar. Het uitzoeken van hoe je nu eigenlijk een B&B runt, is een hele nieuwe wereld die weer een leuke

nieuwe uitdaging biedt aan het stel. Maar met alle restricties die gelden ten tijde van covid besluiten ze de deuren nog even gesloten te houden. In 2022 draaien ze eindelijk hun eerste succesvolle seizoen.

Beekvliet als stabiele basis

Het is soms wel zoeken naar een balans. Door de combinatie van het gezin, het landgoed, de B&B en hun andere werkzaamheden, maken Jorien en Jorn lange dagen. Toch proberen ze tussendoor bewust tijd vrij te maken om te genieten van het moois dat Zeeland te bieden heeft en om met elkaar te zijn. "In de dagelijkse drukte is het verleidelijk om maar door te gaan. Ook hier hebben we geen strakke planning en daarmee creëren we vrijheid en flexibiliteit in onze agenda's. Soms doen we bewust de deuren dicht om met het gezin naar het strand te gaan of om familie te bezoeken."

Als ik Jorien vraag waar ze graag wil dat ik over schrijf, zegt ze: "Ik weet het niet. Ik vind het echt niet zo bijzonder. Ik heb ook geen boodschap om mee te geven. Het is gewoon hoe je in het leven staat. Leuke dingen doen en proberen, en kijken hoe ver je kunt komen. O ja, de connectie naar Beekvliet; die stabiele basis is natuurlijk wel een pre... Het is ook niet echt een carrière-switch, ik ben natuurlijk ook nog steeds huisarts." ...En interieurontwerper, architect, bouwvakker, schilder, zakenvrouw, gastvrouw, kok, kamermeisje, vast-goedeigenaar, sportinstructrice, moeder en een ontzettend leuk mens!

Meer info: www.huisderboede.nl

I Thom Spit, herinneringen aan Beekvliet: 'Voorzichtig leerde ik ook kritisch kijken'

Na een ontmoeting met Peter van Overbruggen in Nuenen schreef Thom Spit uit Sint-Oedenrode op diens verzoek zijn herinneringen aan Beekvliet op voor de lezers van Tempora Nostra. Het werd een heel persoonlijk verhaal, waarin ook veel waardering voor Beekvliet doorklinkt.

Door Thom Spit (ex. 1964)

Op 5 september 1958, ruim 65 jaar geleden dus, ging ik met mijn koffer de trappen op van de voorbouw van Beekvliet, toen enkel nog seminarie. Boven aan de trap stond de portier, Frans van Lankvelt, met zijn onafscheidelijk kalotje op. Ik stond naast hem, draaide me om naar beneden, waar mijn vader en moeder stonden. We zwaaiden elkaar uit, er vloeiden over en weer wat tranen. De eerste treden op weg naar het priesterschap waren letterlijk genomen! Drie dagen later werd ik 12 jaar.

Alleen radio Luxemburg

Van een beschermd thuis naar een groot instituut; we woonden en verbleven er met ongeveer 400 jongens. Alles was vreemd en onbekend, indrukken te over. Geen telefoon, tv of krant, nauwelijks radio (enkel radio Luxemburg op zondag). Gedrag en ijver waren belangrijk, er heerste een strak dagritme, lessen en studeren, en natuurlijk ook vele uren in de kapel, de dag begon en eindigde daar. Je zocht elkaar op, er ontstonden vriendschappen die tot op vandaag voortduren. De 'heren' docenten, nagenoeg allen priester, deden, ieder naar vermogen, hun best om ons te vormen en te begeleiden, en

Frans van Lankvelt (tekening: Jan Lurinks)

soms ook een 'thuisgevoel' te scheppen; de een slaagde daar beter in dan de ander.

Spirituele vorming

Ik miste vaak het vertrouwde, het eigene van ons eigen warme en beschutte gezin. Slechts tijdens de vakanties – herfst, Kerstmis, Pasen, zomer – mochten we naar huis. Pas in de jaren na Beekvliet

besepte ik steeds meer, hoe ik thuis ontheemd was geraakt, een vreemde geworden was; en het heeft wel wat jaren geduurd, voordat ik daar weer opnieuw eigen en vertrouwd kon worden.

Ik koester goede herinneringen aan Beekvliet. Die jaren hebben bij mij een basis gelegd voor mijn verdere leven, in meerdere opzichten; het onderwijs was goed, ook de spirituele vorming nam ik - vaak nog onbewust - mee in mijn doen en laten; voorzichtig leerde ik ook kritisch kijken en het niet altijd met alles eens te zijn. Ik werd van kind een rustige puber en jongvolwassene, al te veel 'ruis' is er in die jaren dan ook eigenlijk niet geweest. Tijdens mijn laatste studiejaar waren er wel vragen: 'Wat doe ik? Ga ik door op de ingeslagen weg naar het priesterschap? Het antwoord was me eigenlijk helder: vanzelfsprekend ga ik door naar Haaren, drie jaren Grootseminarie te Haaren werden het. Meer ruimte en vrijheid, een brommer, jeugdwerk, de eerste vinger-oefeningen in catechese in Tilburg, en niet te vergeten een eigen kamer. De beelden van de brand op het complex van het Grootseminarie Haaren, in 2019, deden me zeer.

Twijfels nemen toe

In 1967 werden alle grootseminaries gesloten en kwam er landelijk een vijftal theologische opleidingen voor in de plaats. Ik vervolgde mijn studie aan de Theologische Faculteit Tilburg, later geïntegreerd in de Hogeschool. Nog steeds was priester worden mijn doel, maar ook vragen en twijfels namen toe: "Geloof ik wel genoeg? Kan ik het wel aan, alleen en zonder partner leven? Waar en bij wie vind ik ondersteuning in moeilijke tijden?"

Thom Spit: "De beelden van de brand op het complex van het Grootseminarie Haaren deden me zeer"

Die vragen en onzekerheden nam ik mee het eerste stagejaar in. 'Denk eraan: regels zijn er voor de mensen, en mensen niet voor de regels!' Die pastoraalwijsheid heb ik altijd met me meegedragen. En eerlijk is eerlijk: buiten de lijntjes kleuren geeft meer voldoening dan angstvallig proberen daar binnen te blijven; ik kleur nog steeds graag zo! Zes jaar werken in Geldrop volgden. Basispastoraat, ik vond het prachtig. Mensen nabij zijn in goede en slechte levensmomenten, met elkaar op zoek naar de zin en betekenis van het bestaan, vieringen bij belangrijke levensmomenten. Ik voelde me erg gedragen door de gemeenschap daar. En op natuurlijke

wijze vloeide daar de priesterwijding uit voort; de vragen rond het celibaat bleven.

Thom Spit, Nuenen, 2 juli 2023

Een andere keuze

Drie jaar na mijn wijding heb ik – noodgedwongen – mijn ambt neergelegd. Een moeilijk besluit, maar de roep om een partner aan mijn zijde bleek te sterk. Door mijn herziene keuze heb ik destijds veel mensen teleurgesteld, maar ik besepte steeds meer dat ik, wanneer ik zelf niet gelukkig was, ook bij anderen niet zou kunnen bijdragen tot hun geluk. 28 jaar deelde ik mijn leven met Dian, die na een ziekbed van veertien jaar overleed.

Geen pasklaar antwoord

De zorg bij mensen met een verstandelijke beperking werd mijn nieuwe werkveld. Zo'n dertig jaren heb ik dat mogen doen. Geestelijk verzorger ben je weliswaar primair voor hen, maar ook voor de medewerkers van de

organisatie, alsook voor de verwanten van de bewoners, cliënten. Zinvragen te over! Hoor en zie je mij in mijn gedrag en in mijn vaak zo gebrekkige communicatie, en wil je me nabij zijn? Hoe sta ik als begeleider dicht bij de bewoner en houd ik tegelijk ook voldoende afstand, blijf ik ook trouw aan mezelf? Waar hebben wij als ouders in godsnaam zo'n kind aan verdiend? Om nog maar te zwijgen van die talloze ethische dilemma's, waarmee je met elkaar te maken krijgt. En nee, natuurlijk had ik geen pasklaar antwoord op al deze vragen. Maar we hielpen elkaar door samen aan de slag te gaan en zo stap voor stap elkaar naderbij te komen. Vaak was het proces moeizaam, leek er geen einde aan te komen. Groot was de voldoening wanneer we weer één of enkele stappen hadden kunnen maken.

Vieren en feesten

Mensen met een beperking houden van vieren en feesten. Van harte en veelvuldig heb ik dan ook met hen het leven geritualiseerd. Groots uitpakkt, met Kerstmis een kersttocht en met Pasen een paastuin, wat minder 'spektakel' bij weekendvieringen, vriendschapsvieringen, dopen en andere levensmomenten. Bijzonder en uniek waren de samenkomsten bij het overlijden van een bewoner: altijd 'op maat', altijd ook met een grote betrokkenheid van andere bewoners, verwanten en medewerkers. Toen ik 61 jaar was, ging ik met vervroegd pensioen (VUT), wat toen nog kon. Twintig jaar in eenzelfde organisatie was ook genoeg, vond ik. Zo voorkom je dat je gaat handelen 'op de automatische piloot'. Een opvolger kijkt weer met nieuwe ogen naar alles.

Stilzitten past niet zo bij mij, dus samen met mijn nieuwe partner Tineke ging ik voor twee en een half jaar naar Namibië om daar vrijwilligerswerk te doen met tuberculosepatiënten. De laatste jaren heb ik veel afscheidsrituelen van mensen begeleid en verzorgd, en nog regelmatig ga ik voor in een weekendviering bij ouderen.

Vreugde en zorgen

Met Tineke deel ik nu mijn leven. Twee inmiddels volwassen kinderen en drie kleinkinderen brengen vreugde in ons bestaan, baren soms ook zorgen. Ik hoop dat ook hun een leven met zin en levensvreugde ten deel mag vallen. Terugblikkend op mijn 77-jarig leven tot nu toe kan ik zeggen dat het goed geweest

is. Er zijn veel mensen geweest – en een aantal is er nog – van wie ik gehouden heb, en met veel mensen mocht ik een eind meegaan op hun levensweg. De positieve ervaringen en verdrietmomenten van mijn leven hebben allemaal een plaats gekregen. Ik ben een gelukkig en tevreden mens.

De zes jaren op Beekvliet waren voor mij van onschatbare waarde, een belangrijk begin voor alle jaren daarna. Ik hoop van harte dat dat ook nu – in een zo totaal ander tijdsgewricht dan toen – nog steeds voor velen hetzelfde mag zijn en blijven. De jaren daar zijn voor mijn leven een waardevolle basis geweest en hebben voor mijn levensgeluk een stevig fundament gelegd.

Voorjaar 2024: NMI-golfoernooi

Omdat de volgende reünie nog even op zich laat wachten – pas in 2026 – en we wél graag oud-Beekvlieters met elkaar in contact brengen, wil NMI de komende jaren wat activiteiten gaan organiseren.

Een kleine commissie is inmiddels aan de slag om in het voorjaar – als het weer wat beter is – een **golfoernooi** voor oud-Beekvlieters te organiseren. Doel: een dag(deel) gezellig golfen en uiteraard ook bijpraten!

De precieze plaats en datum is bij het ter perse gaan van deze editie van Tempora Nostra nog niet bekend, maar zodra er meer nieuws is, zal dat worden gecommuniceerd via de NMI-nieuwsbrief en via

de NMI-website www.reunistenbeekvliet.nl. Houd deze de komende tijd dus in de gaten als je interesse hebt!

Dus:

Wanneer?	Voorjaar 2024
Wat?	NMI-golfoernooi
Voor wie?	Oud-Beekvlieters die willen en kunnen golfen

Hoe aanmelden? Houd de nieuwsbrief en de website in de gaten!

I 'Change of scenery': promovieren in het buitenland

Eloy de Jong (examen 2012) promoveerde onlangs. Niet aan een Nederlandse universiteit, maar in Londen, aan King's College. Een goede aanleiding om hem uit te nodigen om de lezers van Tempora Nostra mee te nemen in zijn internationale onderzoekscarrière.

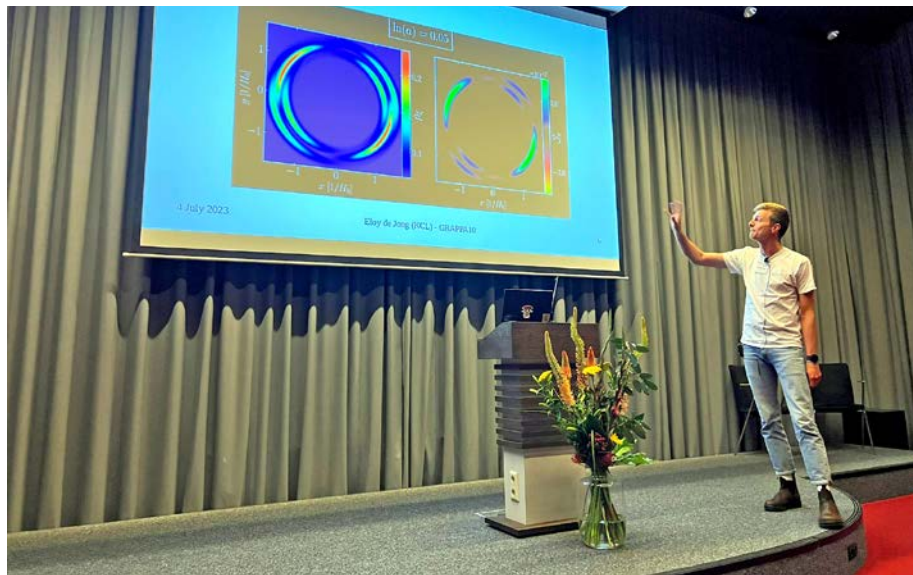
Door Eloy de Jong (2012)

Passend dat mijn oud-docent natuurkunde mij vraagt een bijdrage voor dit blad te schrijven, net nu ik mijn Ph.D. in theoretische fysica afrond. Elf jaar na mijn eindexamen in Sint-Michiels-gestel woon ik in Londen, waar ik me in 2019 wist te verzekeren van een promotieplek aan King's College London.

Internationale ervaring in Amsterdam

De drang om mijn geluk buiten

Nederland te beproeven is sinds mijn tijd op Beekvliet geleidelijk gegroeid. Een tussenjaar bracht me voor vier maanden naar de oostkust van Australië en daarna studeerde ik aan Amsterdam University College (AUC). Het curriculum en de studieopzet van AUC zijn geïnspireerd op de in de Verenigde Staten meer gangbare Liberal Arts-programma's en AUC biedt studenten de kans zich qua studierichting breed te oriënteren. Daarbij is een significant deel van de studenten niet-Nederlands en ligt er veel

Eloy geeft een presentatie op de conferentie ter viering van het 10-jarig bestaan van onderzoeksgroep GRAPPA in Amsterdam.

Blik op King's Parade en op de kapel en binnenplaats van King's College in Cambridge.

nadruk op uitwisselingen en het internationale karakter van de stad Amsterdam.

Cambridge: een bijzondere ervaring

De logische volgende stap na een internationaal georiënteerde studie in Nederland is een programma in het daadwerkelijke buitenland. Dit werd de master in toegepaste wiskunde, of "Part III", aan de universiteit van Cambridge, een intens programma met twee collegeperiodes van tien weken en een hoop zelfstudie van waaruit veel studenten doorstromen naar onderzoeksposities binnen en buiten het Verenigd Koninkrijk. Cambridge is een bijzondere plek met een geweldige onderzoeksreputatie in natuurkunde. Een plek waar je je best moet doen om niet geïnspireerd te raken door je omgeving – in 2017 had Stephen Hawking er nog een corner office en reed hij zo nu en dan door de faculteitskantine. Ik was lid van Wolfson

College, woonde op de campus en werd zo ondergedompeld in de gewoonten en mores van dit verder slaperige stadje net ten noorden van Londen. Meedraaien in de molen van formal dinners in St. John's College, croquet in de tuinen van Queens' en punten op de Cam voelt als een continu toneelspel, maar is ook speciaal en motiverend.

Zwarte gaten

Dit jaar op proef in het Verenigd Koninkrijk beviel me zodanig dat ik me na een masterscriptie in Amsterdam durfde te wagen aan een PhD van vier jaar in Londen. Ik onderzoek formatieprocessen van zwarte gaten in het vroege universum (primordial black holes, PBHs) met numerieke technieken, dus simpel gezegd laten we pen-en-papierberekeningen voor wat ze zijn en laten we computers het zware rekenwerk doen. Onderzoek naar PBHs kan niet

Eloy bezoekt krijtrotsen: 'Ik heb nog niet genoeg gezien...'

los worden gezien van onderzoek naar donkere materie en van de recente metingen van zwaartekrachtsgolven. Donkere materie is onzichtbaar en daardoor lastig te detecteren, waardoor het onduidelijk is of het bestaat uit bijvoorbeeld elektron-protonachtige deeltjes of andere objecten. Een alternatieve hypothese is dat donkere materie (voor een deel) bestaat uit PBHs. Door de formatieprocessen te bestuderen wordt bijvoorbeeld duidelijk hoe zwaar deze PBHs waarschijnlijk zijn, en die massa's kunnen worden vergeleken met massa's uit zwaartekrachtsgolfmetingen, zodat duidelijk wordt of PBHs daadwerkelijk bestaan en geobserveerd kunnen worden.

Uitzicht vanuit de Strand campus van King's College: London.Somerset House, London Eye en Westminster

Veel van de wereld zien

Een PhD kan een uitstekende manier zijn om wat van de wereld te zien, omdat academici niet vies zijn van een 'change of scenery' voor een meeting of conferentie. Ik heb eens twee weken gepraat over 'all things gravity' in een afgelegen dorp in de Pyreneeën en kon in 2022

naar Chicago voor een workshop over numerieke onderzoekstechnieken. Londen en omgeving is uiteraard ook bruisend en er zijn intimiderend veel plekken te ontdekken en mensen te ontmoeten. Tegelijkertijd is het door snelle trein- en vliegverbindingen makkelijk om bezoek te ontvangen en deze nieuwe leefomgeving te delen met vrienden en familie. Wonen in het Verenigd Koninkrijk is leuk en verrijkend en ik ben voorlopig van plan mijn verblijf met minstens een paar jaar te verlengen. Nederland is een prettige plek, maar er gebeurt daarbuiten ook veel. Ik heb nog niet genoeg gezien.

I Jan Lurinks legt uit: Amphitheater Epidauros

Vandaag op weg naar Epidauros. Vanuit de bus zien we in de verte het theater al liggen, uitgehold in de berg. Dit best bewaarde theater van Griekenland is gebouwd in de 4e eeuw v. Chr. door architect Polykleitos de Jongere. Nog steeds worden er in de zomer antieke tragedies en komedies opgevoerd. Er zijn 14.000 zitplaatsen. De akoestiek is fabelachtig: een muntstuk laten vallen op de toneelvloer is duidelijk hoorbaar op elke zitplaats in het theater. Deze gewassen viltstift-tekening is gemaakt vanaf de hoogste zitplaats. Door Corrie, mijn vrouw, groot op de voorgrond en in de schaduw te plaatsen,

ontstaat er een enorme diepte in de afbeelding. (Deze techniek heet een repoussoir (repousser = terugduwen) waarbij met opzet een voorwerp of persoon (vaak in een donkere kleur) in de voorgrond van een tekening of schilderij wordt geplaatst, om de illusie van diepte te vergroten).

In de vorige uitgave stond bij de bespreking van Jan Lurinks' boek 'Versteend Verleden' niet vermeld waar het te koop is: Readshop Sint-Michielsgestel, à 10 euro. ★

I Het wezen van de reünie

De website in een ander perspectief

‘Hier, c’était le passé, aujourd’hui la vérité’, zong Arno Hintjes. Het is bijna een jaar na de laatste reünie en ik zit bij de redactievergadering van Tempora Nostra. Uitgenodigd omdat we de website van NMI willen ‘reanimeren’, zo klonk het vanuit de redactie van Tempora Nostra. Kunnen publicaties uit het blad nadrukkelijker onderdeel zijn van een meer actuele website? Peter van Overbruggen vraagt mij een en ander toe te lichten.

Door Maarten van Rooij (ex. 1979)

Die reünie van 2022, met en in de Blaula van het vernieuwde Beekvliet, de heerlijke presentatie van de architecten/uitvoerders, oud-leerlingen Winy Maas en Theobert van Boven, (wereldvermaardheid samen met Gestels glorie die op verzoek van Carla Faassen samenwerkten maar niet nadat Theobert tijdens de eerste kennismakingsminuten -‘Ik dacht na 5 minuten: “Wat is dat hier nou, ik naai d’ruit hier”- toch bleef zitten, met een nieuw icoon als resultaat en een bijzondere vriendschap) hoe we daar met Sieb en een paar anderen lekker lagen te luisteren naar een prachtig verhaal, als Romeinen aan het gelag, dat ik zei dat ik het een geweldige vervolmaking van ons gymnasium vind, dat ik een fan ben van het werk van Winy en zijn MVRDV, maar ook weer niet van alles, dat Beekvliet altijd iets in mij losmaakt, dat ik er even stil van werd en haperde in het verhaal, omdat ik aan Ellen dacht. Ellen die ik ‘t laatst op de reünie zag en die er nu niet meer is en die ik na die reünie tergend mis, vraag me niet, het is zo. We spraken nog met elkaar alsof er geen bijna 50 jaar weg was sinds we samen op Beekvliet in de klas zaten. We hadden iets, maar we waren beiden niet

dapper genoeg. Ik dacht aan alles en zes jaar schoten in nanoseconden door het hoofd. Le passé is niet passé. Hij leeft als nooit, voor mij, met alles erop en eraan. Ik denk dat ze het wel zagen aan me. Juist dat is het, denk ik, dat ongrijpbaar onverwachte wat emotioneert en wat zo helder voor de geest komt, alsof je weer terug bent in de tijd. Voor mij is dat ‘À la recherche du temps perdu’. Altijd het licht van toen, de zon -want nu weet ik natuurlijk zeker dat toen de zon altijd scheen- en de melancholie. Dan is het goed. Ik begreep onlangs dat een goed stuk muziek die componenten ook altijd in zich heeft. Ik denk trouwens dat dit niet alleen voor muziek geldt. Wat voorbij is, is zo deel van mijn gekoesterde waarheid van vandaag.

Het is misschien ook wel de kern van de betekenis die een reünistenvereniging en het reünist zijn heeft. ‘Nu is het tijd om er met plezier op terug te zien’, zoiets, herinner ik me, zei Ditvoorst over de door hem aangereikte naam: Nunc meminisse iuvat. (Het zou aardig zijn als hij nog eens kort uiteenzet, in TN, hoe hij tot die naam kwam, welke literaire en historische basis de naam heeft en

wat er zoal nog meer over te zeggen is.) Als TN op de mat valt, is het ‘t eerste van alles wat ik lees.

Bij de oprichting van NMI ben ik deelgenoot geweest van het bestuur, later in de rol van voorzitter. Dat had allemaal niet zoveel om het lijf. Kees Quinten deed eigenlijk alles. George van Uden van Code Communication & Design, waar ik werkte, ontwierp het logo, dat al meer dan 30 jaar tijdloos is. Bij de organisatie van de eerste reünie in de Aula, was het wel handen uit de mouwen. Het idee voor een blad was er al snel.

Onlangs vroeg Thijs Braam of ik niet nog eens wat wilde doen voor de club. De website bijvoorbeeld. Met alle plezier zijn we, Wilbert Spooren, Dennis Vorstenbosch en ik, inmiddels rustig aan de slag om de site te actualiseren en ietwat levendiger te maken, overigens zonder hemelbestormende ambities. De onderwerpen die nu voorliggen zijn onder meer:

- De website is eigenlijk alleen ‘actief’ rond de reünie, daarna ‘slapend’.
- Hoe kunnen we de site in beperkte mate levendiger maken?
- Hoe kunnen we de site actueel houden en vullen?
- De website heeft tweeledig doel: een archieffunctie (klassenfoto's e.d.) en een informatieve functie.
- Wordt toegankelijkheid niet beter (vriendelijker) als er geen inlogcode meer nodig is. Vrije toegang hoeft geen probleem te zijn, als beeldrechten e.d. goed geregeld zijn.
- TN-tijdschrift kan online; actuele uitgave plaatsen, bijvoorbeeld na verschijnen volgende uitgave.
- Hoe kunnen andere social media (Instagram, link naar Facebook) meer mogelijkheden bieden tot reacties en leiden tot meer interactie?
- Vermelding van en verwijzing naar zaken op de site.

We gaan de komende tijd eens kijken of we hierin een paar stappen kunnen zetten. Suggesties zijn zeer welkom, evenals inhoudelijke ondersteuning en het aanreiken van beeld- en geluids materiaal dat naar jouw idee van betekenis kan zijn.

Je kunt dit laten weten via reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl, of 06 53 474 177.

Wat heeft Rien Hamers met Oekraïne?

Tijdens een reünie van zijn examenklas 1967 heeft Rien Hamers in oktober 2023 een korte voordracht gehouden over de inzet van zijn stichting voor Oekraïne. Vanwege de actualiteit geven we zijn boeiende verhaal graag weer in Tempora Nostra.

Door Rien Hamers (ex. 1967)

Laat ik beginnen met iets te vertellen over mijn activiteiten voor de Utrechtse Oekraïnestichting OeKU, die haar werk doet sinds 1991. Direct na de val van de Sovjet-Unie is deze stichting opgericht. De eerste periode bestond het werk uit twee onderdelen, materiële hulp bieden aan een weeshuis in Kyiv, en de organisatie van tournees in Nederland voor zangkoren uit Kyiv. De koortournees zijn allang gestopt, het werk voor het weeshuis heeft zich ontwikkeld naar ondersteuning bij de zorg voor de kinderen en jongeren. In Oekraïne bestond nog het oude sovjetsysteem, dat medisch van aard was. De groepsleidsters liepen in verpleegstersuniformen. De omgang met de kinderen was niet persoonlijk, de benadering was altijd collectief. De familiebanden van de kinderen werden altijd verbroken. De kinderen waren in meerderheid ook geen wezen, maar uit huis geplaatst omdat mama en/of papa aan de drank waren of elkaar de tent uitvochten.

Totale transformatie van de aanpak

De stichting OeKU heeft de werkers van het weeshuis in contact gebracht met de Nederlandse manier van werken door een samenwerkingsverband met de Tilburgse jeugdzorginstelling Kompaan. Er ging een wereld open voor de Oekraïners. Elk kind heeft een eigen geschiedenis, een eigen familie.

Marina

Zij kregen een eigen slaapplek met hun eigen spulletjes, met privacy. De families kregen toegang. Vaak waren broertjes en zusjes uit elkaar geplaatst en woonden verspreid over heel Oekraïne. Met hen werd contact gelegd en ze kregen ondersteuning. Op vele plaatsen werd de nieuwe benadering met enthousiasme ontvangen, tenminste bij de medewerkers van de tehuisen. De grote animator bij deze ontwikkeling was Bogdan Bashtovy, adjunct-directeur van het weeshuis. Hij is tolk-vertaler Engels en hij richtte samen met medewerkers van dit weeshuis een NGO op. Vanuit dat

ene weeshuis in Kyiv ontstonden zo vele contacten over heel Oekraïne. Ook met tehuisen in de Donbas en in het zuiden bij Cherson.

De kinderen bleven in het weeshuis tot hun 16e verjaardag. Dan moesten ze weg, de straat op. Bogdan zag dat veel van deze 'graduates' in de problemen kwamen en hij en zijn NGO gingen hen helpen met het vinden van werk en woonruimte. En hij bleef hen volgen, ook na lange tijd, ook als zij in een ander deel van het land gingen wonen en als zij trouwden en kinderen kregen.

Problemen vanaf 2014 en 2022

Vanaf 2014, de Russische annexatie van de Krim, werd het heel moeilijk om de contacten met de Donbas te onderhouden. De kinderen en de jongeren waren niet meer veilig. Bogdan met zijn NGO heeft ervoor gezorgd dat velen van hen uit de Donbas naar het westen konden vluchten en erop toegezien dat zij niet op straat belandden. De situatie werd nog penibeler vanaf februari 2022, het begin van de oorlog. Er was contact met een tehuis bij Cherson, waar meervoudig

gehandicapte kinderen verbleven, in het gebied dat door de Russen bezet werd, ook nog na de bevrijding van de stad Cherson.

Riskante onderneming in oorlogsgebied

Er was een durfal van een jongere die met zijn busje door de oorlogslinie heen medicijnen en andere benodigdheden bracht naar dat tehuis. Net zolang tot er geen contact meer met hem tot stand kwam: hij heeft zich niet meer gemeld. De kinderen uit dat tehuis zijn door de bezetter later verplaatst naar een onderkomen verder weg van de oorlogslinie. Uiteraard in door Rusland bezet gebied, vlak bij De Krim. Contact met hen is nu ook niet meer mogelijk. Al deze activiteiten, met name de gangen van Bogdan, zijn mogelijk gemaakt door grote financiële bijdragen vanuit het westen. Bogdan onderhield contacten met de OeKU in Utrecht, en ook met organisaties in Italië en de Verenigde Staten. Hij houdt ons op de hoogte met uitgebreide periodieke verslagen per e-mail. Bogdans naam komt qua betekenis overeen met het Franse

Rien Hamers presenteert zijn Oekraïneverhaal tijdens reünie examenklas 1967

Vitalik

Dieudonné, van God gegeven. Als iemand zijn naam waard is, is hij het wel. Mijn vrouw Jet is lid van het bestuur van de OeKU. Ik ben niet meer dan het 'watermenneke', zoals ze zeggen in Brabant. *)

Poëzie uit Lviv

Enkele jaren geleden kwam ik in contact met Haska Shyyan, dichteres uit Lviv. En ik leerde haar in het Russisch geschreven gedichten kennen. Op enig moment ben

ik begonnen met het vertalen van deze gedichten. Haska is nu vijftig, zij heeft de overgang van Sovjet-Unie naar het onafhankelijke Oekraïne meegemaakt. En ook de euforie die dat teweegbracht in het nieuwe land, voor vrouwen bijvoorbeeld. Nu zouden de luxe goederen ook voor hen beschikbaar zijn: mooie kleren, opmaakspullen en noem maar op. Haska nam al snel waar dat het niet betekende, dat ook de positie van de vrouw verbeterde. In een van haar gedichten verwoordt zij dat 'vrouwen kanten ondergoed dragen, en dan op hun knieën gaan, om ook het verste hoekje van het toilet zo te poetsen, dat je ervan kunt eten'. Ook de oorlog - sinds 2014! - speelt een hoofdrol in haar werk. Zo ook in het onderstaande gedicht *Nooit meer*.

*) Gegevens van de stichting OeKU: rek.nr. NL19 INGB 0005 9096 94, t.n.v. Stichting OeKU.

Traditiegetrouw kwam Lichting '46 (Kwaai klas) weer bij elkaar in De Zwaantjes. In gemoedelijke sfeer praten zij al sinds 1996 jaarlijks bij over hun enerverende tijd op naoorlogs Beekvliet. Vlnr: Norbert Biezen, Ad van de Ven, Jan Lurinks, Sjef Meulendijks, Cor Langenhof (+ 31-10-2023)

NOOIT MEER

*Nooit meer
dachten wij -
nooit meer
hoeven oude mensen verdriet te hebben.
Nog even,
en ze houden zich
alleen nog maar bezig met,
hoe vind je een geur uit
voor een nieuw parfum -
of met het verfijnde aroma
van de papieren krant
die je laatst
gelezen hebt,
toen je je mid-life crisis
aan het doormaken was:
dat is wanneer
alles je weer irriteert
zoals in je tienerjaren,
alleen de hoop en de kans
op verandering
is veel kleiner.
Na al deze
in de encyclopedie opgenomen
perioden van ontevredenheid met het leven
zou de levendige en vreugdevolle ouderdom
moeten gaan aanbreken -
een goedmaking
die je gaat delen met je kleinkinderen,
waarbij je erop wijst
dat er nooit meer,
nooit meer
iemand nog zal luisteren
naar seniele klachten
over verschrikkingen en moeilijkheden,
over waarheid en geloof,
over eer en glorie,
zoals waar jij naar moest luisteren
als kind.*

*En toch,
er is nog geen dag voorbij van de oorlog,
en wij zijn allemaal
weer oude mensen geworden,
en nog geen twee maanden
zijn er voorbij,
en het verdriet
heeft weer wortel geschoten in ons
en zal ons nu voor altijd dienen
in waarheid en geloof.*

Vertaling: Natalia Karpenko en Rien Hamers
Uit: Vijf van de vertaalde gedichten zijn
gepubliceerd in het Tijdschrift voor Slavische
Literatuur.

I 'Van klomp tot lakschoen'

Beekvliet was breuklijn én brug voor Jos van Gennip

31 Augustus.

Ieder jaar als ik me die datum bij het ontwaken bewust word, bekruipt me een onbestemd gevoel. Al tweeënzeventig jaar lang. Op die dag, in 1951, werd door 'de meid' en mijn moeder mijn koffer ingepakt en werd ik door mijn vader achterop zijn motor naar Son gebracht, zo'n vijf kilometer van onze boerderij. Bij Hotel De Zwaan daar stopte de bus en bracht me, voor deze ene keer mét onze vader, in zo'n half uur naar Sint-Michielsgestel, naar het kleinseminarie Beekvliet.

Door Jos van Gennip (Beekvliet 1951-1954)

Met twaalf jaar oud verliet ik alles wat me dierbaar was, als enig kind van mijn vader en mijn moeder. Ik zou ze tussen die 31e augustus en bijna vier maanden later maar één enkele keer nog zien, toen ze overkwamen naar Sint-Michielsgestel bij het eens in die periode toegestane bezoek, anderhalf uur in Café De Drie Zwaantjes. Ik kreeg er een beker chocolademelk.

Niet alleen mijn vader en moeder miste ik al vanaf die eerste dag, maar ook de hele leefomgeving, de boerderij waarop ik was opgegroeid, de kalfjes waarmee ik speelde, mijn duifjes, die ik geleerd had uit mijn mond te eten op de hooizolder, en daar kon ik me ook met mijn boeken verbergen, en het hondje Polly, vooral Polly. Nog steeds staat er op mijn schouw een foto van 'het hondje' en mij. Hij ligt op de tafel, waarop ook de krant op ligt, die ik met zoveel belangstelling altijd al las.

Iemand anders geworden

Als ik daags voor Kerstmis terug mag komen voor twee weken vakantie, dan is alles anders geworden. De duiven

kennen me niet meer en de kalfjes zijn zoveel groter geworden, geen speelkameraadjes meer, de poezen lijken verwilderd en alleen Polly kent me nog, en natuurlijk de meid en de knechten en vader en moeder. En ken ik mezelf nog wel? Dat is de vraag, want in die vier maanden tijd ben ik een ander mensje, mens geworden. Met het losscheuren uit de vertrouwde omgeving, uit die leefwereld die ik zelf voor mij en rond mij had opgebouwd was ik ook een stuk van mezelf kwijtgeraakt. Ik was eigenlijk iemand anders geworden; 31 augustus 1951 werd de eerste grote breuklijn in mijn leven. En de herinnering van het afscheid van het vertrouwde en dat wat me tot dan toe gevormd had zou altijd aan die datum blijven kleven.

Voorgesorteerd

Het was ook eigenlijk een jaar te vroeg dat ik op het kleinseminarie belandde. De meeste andere jongens uit de dorpen van de Meierij werden thuis op de lagere school nog met een zevende leerjaar bijgespijkerd als ze door moesten naar een middelbare opleiding. Sommigen werden ook voor dat voorbereiden de jaar naar een andere kostschool gestuurd, de Ruwenberg, ook in Sint-Michielsgestel. En bijspijkeren was nodig want de kloof tussen de kennis van de lagere school in de dorpen en wat nodig was om met succes het toelatingsexamen voor Beekvliet te halen was dikwijls veel te groot. Maar dankzij het hoofd van onze lagere school, de roemruchte meester Van der Schoor, kon ik dat extra jaar overslaan. De grote toestroom van leerlingen had hem al genoodzaakt om voor de vijfde en zesde klassen een

tweede lijn in te zetten waarmee hij ons al een beetje voorsorteerde. De jongens van wie hij dacht dat ze wel door zouden leren scheidde hij van hen van wie hij dacht dat ze boer of arbeider zouden gaan worden. Zo voerde hij bijna ongemerkt een bepaald soort specialisatie én separatie door. Dat was mijn geluk.

Ambitie en godsvrucht

Maar waarom zou ik als enige erfgenaam van een behoorlijke boerderij toch doorleren? Het was mijn vaders grootste wens om een opvolger te krijgen. Maar ons moeder had andere ambities. Jos moest pastoor worden, een functie met nog meer aanzien dan die van de burgemeester. Maar dat was het niet alleen. Ambitie, zeker, maar het was ook diepe godsvrucht. En zij was niet de enige. Vanuit mijn klas en andere klassen boven en onder mij gingen er tien, twintig kinderen naar kostscholen. Meestal naar de opleidingen van paters, om dat zelf te worden, missionaris overzee of zielzorger hier, en ook wel om gewoon

Jos en 'zijn hondje' Polly

door te leren. Tien tot twintig van één lagere school uit een niet al te groot dorp in Brabant. Kinderen van middenstanders en 'hoger' gingen dan meestal naar dat Beekvliet;

die uit boeren- en arbeidersstanden kregen kansen op de scholen van de paters scheutisten, de kapucijnen, de Witte Paters, enzovoort. Het leergeld en het kostgeld op al die nog niet erkende middelbare opleidingen was aanzienlijk, maar voor wie naar de paters wilde werd meestal wel een oplossing gevonden. Waarom ik als boerenjongen toch naar de opleiding van de 'heren' geestelijken ging en niet naar de paters had dus ook te maken met de financiële mogelijkheden thuis en ook duidelijk weer met de ambities van ons moeder.

Roeping?

Ja, ik had roeping. Ik had 'de Stem' gehoord. Dat begrip 'roeping' bleek voor velen nogal diffuus te zijn. Het was in feite een mengeling van religieuze motieven en een drive om door te leren. En dan waren er, met uitzondering van de omweg van een onderwijzersopleiding, maar heel weinig andere mogelijkheden. Bij mij speelde, eerlijk gezegd, ook wel een zekere afkeer van het harde boerenleven met zijn handenarbeid en zijn in weer en wind altijd moeten klaarstaan. Wie zal het ontwarren in de hoofdjes van tien- tot dertienjarigen? De twijfel sloeg bij mij al toe in die eerste weken op de kostschool. 's Nachts in de kleine chambrette tegen de muur, aan weerskanten afgesloten met dunne triplexplaten en aan de voorkant met een hagelwit mooi gestreken gordijn. Ik wilde naar huis, terug naar wat me vertrouwd was.

Gevonden evenwicht

Maar tegen het gemis in groeiden toch ook de voordelen van het kunnen doorleren. Belichaamd ook in het

engagement en de kunde van zoveel geweldige docenten. En die mij in verhoudingsgewijs korte tijd heel veel kennis bijbrachten. Kennis die me in de regel ook heel erg boeide, binnen de officiële lesuren en daarbuiten. Vooral daarbuiten vond ik geleidelijk een beetje vrede en evenwicht. In de heemkundeoriëntaties van de beroemde drs. Willy Knippenberg, en in het ons laten kennismaken met de pracht van de natuur, flora en fauna. Dáár lagen mijn interesses en veel minder of niet in de sport die op ons Beekvliet op vele manieren beoefend werd. En ook het pianospelen – ik moest, mocht van mijn moeder die lessen volgen – was niet mijn kwaliteit. Geschiedenis, kennis van de natuur, en zelf zaken organiseren, dat was, zeggen ze tegenwoordig, 'mijn ding'. Ook heb ik nooit een hekel gehad aan die vele, vele uren in de kapel, dat pas vernieuwde en door de zusters zo goed bijgehouden kerkgebouw. Als ik er jaren later nog eens terugkom, dan komen met de geur van boenwas alle herinneringen weer terug: dat prachtige gregoriaans, de tot in de puntjes verzorgde liturgie, de preken van priester-docent Witlox.

En wie op zijn dertiende of veertiende de lamentaties in de Goede Week heeft gehoord zoals die gezongen werden door de eminente musicoloog en componist Floris van der Putt, kreeg een ervaring mee, die hij zijn leven lang niet meer zou kwijtraken. De degelijkheid van het onderwijs, Bildung veel meer dan Unterricht, het vaste ritme van de dagen met zijn uitgekiende tijden voor alles, lessen, zelfstudie, proefwerken, gebed en recreatie: het bracht een evenwicht en

Floris van der Putt

een afwisseling die mijn rugzak van rijke inhoud voorzag, proviand die ik tot op de dag van vandaag nog mag gebruiken.

Geen politiek!

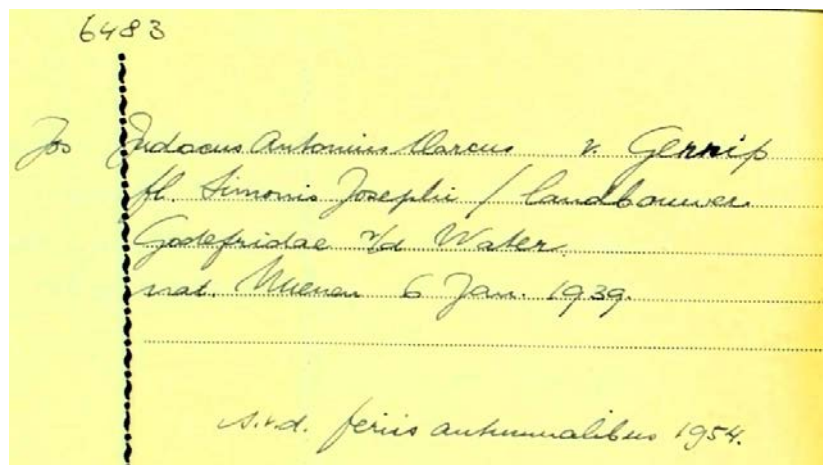
Er was één hobby, één interesseveld dat te weinig aan bod kon komen: de politiek. Zo waren er geen kranten voorhanden. Mondjesmaat kwam er wel wat nieuws binnen, terwijl er zo ongeloflijk veel nieuws was in de jaren van '51 tot '54. De Koude Oorlog met zijn toen steeds dreigende communistische machtsgrepen in Italië of Frankrijk, die neergeslagen opstand in Oost-Berlijn, de Slag bij Diên Biên Phu in Vietnam, waarover zelfs meneer Witlox preekte, en niet te vergeten de Watersnood die we wel iedere dag via korte radiob berichten mochten volgen. En dan was er ook nog het Mandement van de bisschoppen, dat iedere discussie over alternatieve politieke keuzes dan de Katholieke Volkspartij wilde smoren. Het was voor ons onverteerbaar dat we van dat alles niet méér mochten weten, te weten konden komen, dan via de koppen in de krant die de surveillant wél las. Met

een paar geestverwanten – een enkeling is tot op de dag van vandaag vriend gebleven – organiseerden we protest en verzoek om wel die toegang tot het gedrukte nieuws te krijgen. Schoorvoetend werd daar in de tweede klas, de Grote Cour, aan toegegeven. Het was waarschijnlijk de klassensurveillant, de zo meevoelende Jan Bluysen, de latere bisschop van Den Bosch, die hierin bemiddelde. Bluysen wilde nog meer, en vooral een andere inrichting van het sportgebeuren en het geslenter op de speelplaats. Maar dat groepje krantenlezers wilde daar niet aan en verzette zich, tot zijn groot verdriet en frustratie. Het was een echte jeugdzonde van mijn kant. Ik werd bij de regent geroepen, de strenge Dr. Bannenberg, Mgr. Dr. beter gezegd. Hij had in het Brabantse een groot gezag opgebouwd als geestelijk adviseur bij het herstel van het gezag en de wederopbouw in het najaar van 1944.

Uit het gesprek met de regent bleek al dat hij goed op de hoogte was van wat er in mijn klas speelde, met klikverhalen en al. Er werd over mij geklaagd. En er werd getwijfeld aan 'mijn roeping'. In de herfst van 1954 barstte de bom. Ik kreeg te horen dat het duidelijk was dat het priesterschap voor mij niet was weggelegd...

Een nieuwe breuklijn

Nu was ik zelf ook al tot die conclusie gekomen, maar die vorming, die hobby's, die vriendschappen schatte ik hoger in en had graag wat langer daarvoor op het seminarie willen blijven. Maar er was geen plaats meer voor mij. Regent Bannenberg nam de auto en bracht mijn ouders die conclusie. Jaren later mag ik als directeur van de nationale katholieke missie- en ontwik-

Studium vale dixit feriis autumnalibus: hij heeft de studie vaarwel gezegd in de herfstvakantie 1954. Het aantreffen van deze uitschrijving van Jos van Gennip in het leerlingenarchief leidde tot contact van Peter van Overbruggen met deze oud-leerling, ook oud-dorpsgenoot uit Nuenen.

kelingsorganisatie bisschop Bluysen ontvangen in Den Haag. Ik had een bijzonder creatieve en plezierige samenwerking met hem opgebouwd voor een nieuwe aanpak van de zorg voor de toen nog 9000 missionarissen. In zijn toespraak refereerde hij in bedekte termen aan die herfst van 1954. En hij sprak in termen van voortijdige beslissingen, die 'nu anders zouden zijn uitgevallen'.

Bij mijn terugkeer thuis braken spannende weken aan. De paters kapucijnen in Helmond boden me aan, ja presten me als het ware, om mijn studies voort te zetten op hun gymnasium in Oosterhout. Maar de augustijnen in Eindhoven hadden een andere oplossing. Waarom niet gewoon van huis uit iedere dag met het fietsje naar het Augustinianum, hun prachtige school aan de Kanaalstraat, een uitstekende, wel officieel erkende onderwijsinstelling op zo'n 6 km afstand.

Een nieuwe breuklijn in mijn leven ging zich aftekenen.

Zij maakten Brabant groot.

In het Park in Nuenen, midden in het dorp, staat een monument. Tientallen fragiele dunne buizen schragen een zwaar gesteente. De symboliek is treffend. Het is een ode, een eerbetoon aan die duizenden broeders, zusters, paters die meer dan honderd jaar lang een onvervangbare bijdrage hebben geleverd aan de emancipatie, welzijn en zelfs welvaart van de Brabantse bevolking. 'Zij maakten Brabant groot', staat op de sokkel. Terecht. Ook ik onderschrijf die ode. Van een pater Van den Elsen die de boeren zo organiseerde en stimuleerde dat ze hun bedrijf konden houden en moderniseren; van de zusters J.M.J. die in het kleine nieuwe ziekenhuisje in ons dorp mij anderhalf jaar lang in mijn eerste twee levensjaren letterlijk in leven hebben gehouden; en later die augustijnen op wier school ik

die unieke vorming kreeg in met name geschiedenis, literatuur en taal. Maar die spijlen in dat monument, daar zouden er nog wel een paar van bij mogen, want naast die religieuzen was het ook menig docent op Beekvliet waaraan ik tot op de dag van vandaag veel aan te danken heb. In mijn latere leven zal ik die religieuzen en die kerk nog heel veel tegenkomen. En vooral die algemene en die bijzondere verwijten. Algemene, zoals de mythe van die Tilburgse fabrikant in gesprek met de pastoor-deken: "Hou jij ze maar dom, dan hou ik ze wel arm". En dan al die verhalen, in romanvorm of niet, over een bewind van terreur, zo niet erger, dat de leerlingen op de katholieke kostscholen kon terroriseren.

In het Katholiek Documentatiecentrum in Nijmegen, waarvoor ik jarenlang een besturende functie mocht uitoefenen, staan meters geschiedenissen van het tegendeel. Eind 19e eeuw waren de katholieke meisjes bijvoorbeeld de best gevormde categorie onder hun

Augustinianum

soortgenoten; en toen publieke ambten opengingen voor katholieken, stonden er onmiddellijk duizenden goed opgeleide jongemannen klaar om hoge en verantwoordelijke functies te gaan bekleden.

Zeker, er is veel gebeurd wat niet had mogen gebeuren en soms onvoorstelbaar is. Maar Beekvliet heeft mij geleid en gevormd en ook opgevangen, en ik zal zeker niet de gemakkelijkste zijn geweest. Maar het was een internaat dat in de kern oergezond was.

Er hebben zich sinds die 31e augustus 1951 en die tweede in de herfst van 1954 nog veel meer breuklijnen in mijn leven afgetekend. Toen ik bijvoorbeeld de overstap maakte van de leiding van een ontwikkelingsorganisatie naar het Ministerie van Buitenlandse Zaken werd een afscheidscafé opgevoerd onder de titel 'Van klomp tot lakschoen'. Hoe scherp kan een breuk in iemands leven gesymboliseerd worden! En toch was die eerste reis van Nuenen naar Sint-Michielsgestel een nog diepere kloof. Maar dankzij Beekvliet werd daar een brug over gelegd, waarvoor ik nog altijd in erkentelijkheid het hoofd buig.

In het indrukwekkende cv van mr. J.J.A.M. van Gennip vallen enkele zaken op. Van 1984 tot 1990 was hij plv. Directeur-Generaal Internationale Samenwerking, Ministerie van Buitenlandse Zaken (ontwikkelingssamenwerking), van 1990 tot 1999 Directeur Wetenschappelijk Instituut voor het CDA. Van 1991 tot 2007 lid Eerste Kamer der Staten-Generaal, Voorzitter Vaste Kamer Commissie voor Buitenlandse Zaken, woordvoerder Landbouw, Voorzitter en Rapporteur Economische Commissie Nato Parlement en Voorzitter Nederlandse Delegatie naar het Nato Parlement. Demissionair minister Karien van Gennip is zijn dochter.

I In memoriam Cees Rombauts (1937-2023)

Op 21 oktober 2023 is te Wijbosch op 86-jarige leeftijd overleden Cornelis (Cees) Rombauts, oud- leerling van Beekvliet (1951-1957).

Door Peter van Overbruggen

Cees Rombauts werd geboren in Dommelen op 25 december 1937 en volgde het kleinseminarie Beekvliet in Sint-Michielsgestel. Hij werd door bisschop Bekkers op 8 juni 1963 tot priester gewijd. Zijn eerste benoeming was als kapelaan van de nieuwe parochie Sint-Andries in Nuenen (1963-1967). Cees Rombauts wijdde zich met hart en ziel aan het pastorale werk. Maar ook op het voetbalveld in Nuenen toonde hij zich fanatiek, onder aanmoediging van zijn pastoor en de parochianen.

Tijdens de bouw van de Andrieskerk stak hij als een soort 'bouwkapelaan' letterlijk zijn handen uit de mouwen. Hij sjouwde met kruiwagens en verplaatste kordaat vele bouwmaterialen. Na zijn Nuenense periode werd hij later pastoor in Erp-Boerdonk.

Cees Rombauts was meer dan 40 jaar een geliefde pastoor, die zijn favoriete

sport voetballen bleef beoefenen, in een veteranenelftal. Hoewel sommige parochianen daarbij weleens hun wenkbrauwen fronsten, bleef Rombauts daarmee doorgaan tot zijn 69e. Het tekent de typische dorpspastoor die zich 'gewoon' deel van zijn gemeenschap voelde. Op zaterdag 28 oktober is pastor Cees Rombauts onder grote belangstelling vanuit 'zijn' H. Servatiuskerk in Erp begraven.

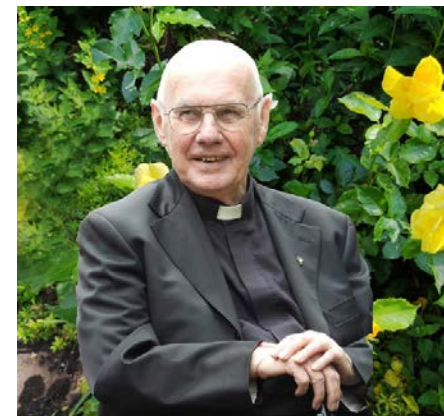
I In Memoriam van Joop van Corven (1934-2023)

Op 30 oktober 2023 is op 89-jarige leeftijd overleden emeritus-pastoor Joop van Corven, oud-leerling van Beekvliet (1947-1953). Bijna tien jaar geleden had redactielid Mirjan Boot een interview met hem in Tempora Nostra.

Pastoor Joop van Corven is bijna zijn hele priesterleven pastoraal betrokken geweest bij de dorpen van de parochie H. Michaël. Na zijn wijding tot priester op 23 mei 1959 is hij in 1961 kapelaan

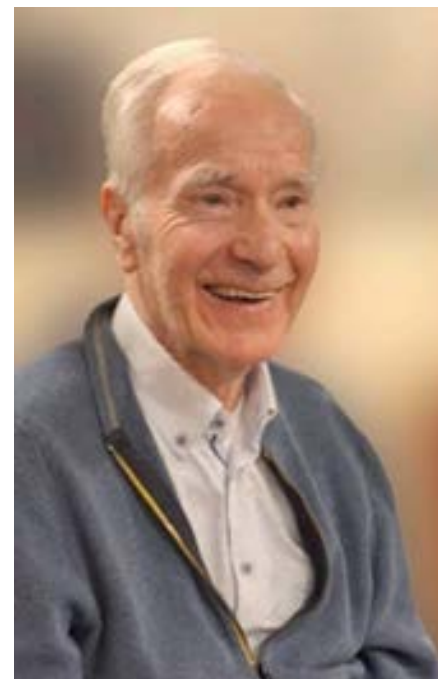
geworden op de Boschweg in Schijndel. Vanaf 1965 is hij als pastor, met wat jaren onderbreking, tot in 1992 werkzaam geweest bij het Instituut voor Doven in Sint-Michielsgestel. In 1992

werd hij benoemd in de toenmalige Michaëlparchie in Sint Michielsgestel, waar hij tot zijn emeritaat in 2008 als pastoor verbonden bleef. Na zijn emeritaat is hij nog jarenlang voorgegaan in de verzorgingshuizen de Litserborg in Den Dungen en de Beemden in Sint Michielsgestel, waar hij de laatste jaren van zijn leven ook woonde. De uitvaartplechtigheid voor Joop van Corven vond plaats op 4 november in de H. Michaëlkerk van Sint-Michielsgestel.

Joop van Corven (Foto: Rob Steendijk)

I In Memoriam Martijn Toelen (1939-2023)

Martijn, ook bekend als "Tino" en "Tijn", groeide op in Den Dungen als oudste in een gezin van vier kinderen. Op de lagere school kreeg hij les van zijn eigen vader. Daarna ging hij naar het kleinseminarie Beekvliet (1952-1958). Hij koos uiteindelijk niet voor het priesterschap, maar voor een onderwijsopleiding, in de voetsporen van zijn vader. Zijn hele onderwijsperiode was hij met hart en ziel werkzaam aan de lagere school in Middelrode, waar hij na zijn pensionering nog tien jaar vrijwilligerswerk deed. Van zijn vele vakantie-reizen en fiets-tochten door Brabant maakte hij teksten en fotoboeken, bijvoorbeeld over de Dungense Dijken, Kapelletjes tussen Aa en Maas, bijzondere Brabantse bomen. Martijn was actief bij de Sint Vincentiusvereniging en voor de Voedselbank. Tijn was als broer en oom een echte familieman. Zijn nichtjes en neef zijn hem nog steeds erg dankbaar voor de maandelijkse brief tijdens hun studietijd.

I Ellen van Kempen stelt zich voor: Nieuw bestuurslid reünistenvereniging NMI

In de ledenvergadering van juni jongstleden werd Ellen van Kempen (examen 1993) benoemd tot nieuw bestuurslid van NMI. Ze stelt zich graag even aan alle oud-Beekvlieters voor.

Door Ellen van Kempen

Na zeven jaar Beekvliet ben ik mij altijd heel betrokken blijven voelen bij Beekvliet. Het was en is iets wat in mij zit. De vrijheid, lol, kennis en inspiratie uit die zeven jaar voelen bijna als verse herinneringen. Nog steeds zijn wij met zes Beekvliet-vriendinnen maatjes voor het leven en hebben we deze zomer ons jubileum in Bologna gevierd.

Vanaf de reünie in 2010 werd ik als filmmaker gevraagd voor het maken van korte films voor het dagprogramma.

Vanaf dat moment ben ik in de voorbereidingen van de reünies die volgden heel graag betrokken geweest. In het 200-jarig jubileumjaar in 2015 mocht ik zelfs de documentaire over Beekvliet maken. Wanneer je dan zo de geschiedenis in duikt, is het helemaal niet meer mogelijk om los te komen. Onderdeel van het bestuur worden voelde als de volgende stap om mee te mogen denken over de historie én de toekomst van de reünistenvereniging, en daarmee een stukje beleving en storytelling te kunnen invullen van alle oud-leerlingen van Beekvliet.

I Personalia

GEBOREN

Op 17 augustus is Siebe geboren, zoon van Robin de Koning (2004) en Sietske Hendriks (2009).

Op 18 december is Ferre geboren, zoon van Bert van den Boogaard (2008) en Vivian Bakker.

Op 28 december is Laurens geboren, zoon van Tim Coijmans (2008) en Annemoon Robbe.

GETROUWD

Op 5 augustus is Immy Verdonchot (2007) in het huwelijk getreden met Amy Marijne.

OVERLEDEN

Op 21 oktober overleed te Wijbosch op 86-jarige leeftijd Cees Rombouts (1957). Zie het in memoriam op pagina 46.

Op 30 oktober is op 89-jarige leeftijd Joop van Corven (1953) overleden. Zie het in memoriam op pagina 46.

Op 8 november overleed op 84-jarige leeftijd Martijn Toelen (1958). Zie het in memoriam op pagina 47.

GEPROMOVEERD

Op 15 september promoveerde Eloy de Jong (2012) aan King's College in Londen in de theoretische natuurkunde, op een proefschrift met de titel 'Primordial black hole formation processes with full numerical relativity'.

Op 11 oktober is Jasmijn Sleutjes (2012) aan het Erasmus Medisch Centrum in Rotterdam gepromoveerd in de geneeskunde. Haar proefschrift was getiteld 'Cardio-vascular risk in inflammatory bowel disease – more than a gut feeling'.

Kim Bunthof (2003) promoveerde op 25 oktober in de geneeskunde aan de Radboud Universiteit Nijmegen op een proefschrift met de titel 'Prevention and management of kidney graft failure'.

Op 9 januari is Galina van der Weert (2004) gepromoveerd aan de Faculteit der Managementwetenschappen van de Radboud Universiteit Nijmegen. Zij verdedigde met succes het proefschrift met de titel 'Imperfect integration: governing collaboration through networks in healthcare'.

BENOEMINGEN

Op 21 december is Nino de Lange (2013) in de gemeenteraadsvergadering van de gemeente Vught geïnstalleerd als wethouder, namens PvdA-GroenLinks. Hij volgt in die functie Toine van de Ven op en neemt ook diens portefeuille over, met daarin onder meer de wmo, de energietransitie en het accommodatie- en subsidiebeleid. Hij is daarmee ook verantwoordelijk wethouder op het dossier rondom theater 'De Speeldoos'. Nino zat sinds begin 2021 als fractievoorzitter voor PvdA-GroenLinks in de gemeenteraad.

Heeft u zelf iets te melden voor deze rubriek?

Laat het ons weten op reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl.

Aan alle oud-Beekvlieters die afstuderen: laat het gerust weten aan de redactie van Tempora Nostra (reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl) of aan het decanaat van Gymnasium Beekvliet (decaan@gymnasiumbeekvliet.nl). Oud-Beekvlieters die (gaan) promoveren worden zelfs van harte uitgenodigd een exemplaar van hun proefschrift naar Beekvliet te sturen – indien mogelijk bezoekt dan een vertegenwoordiger van de school de promotieplechtigheid. We blijven graag op de hoogte!

Colofon

Tempora Nostra is het blad van de reünistenvereniging Beekvliet, Nunc Meminisse luvat. Het verschijnt drie keer per jaar en wordt verspreid onder de leden van de vereniging, en op Beekvliet.

Redactieadres

Kopij, berichten, adreswijzigingen en informatie voor de rubriek Personalia sturen naar:

reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

De redactie beslist over plaatsing van bijdragen en ze behoudt zich het recht voor om stukken in te korten.

Het volgende nummer van Tempora Nostra verschijnt in mei 2024. De kopij daarvoor dient **vóór 15 maart 2024** binnen te zijn.

De redactie bestaat uit: Jan Lurinks (1952), Peter van Overbruggen (1967) (redactievoorzitter), Kees Quinten (1967), Cees ter Stege (1980) (eindredactie), Jolande van Erp - van Pinxten (1987), Mirjan Boot - de Werd (1988), Patrick van Aarle (1993), Bram van Hulten (2014), Britt van Oorschot (2017).

Vormgeving: Marc Heymans

Druk: Drukkerij Rooijmans, Nuenen

Oplage: 1000 ex.

Tempora Nostra digitaal

Voor leden van de reünistenvereniging is het mogelijk om de teksten van iedere uitgave digitaal toegestuurd te krijgen. Belangstellenden kunnen zich melden op het e-mailadres van de redactie. Bij de aanmelding graag naam en (e-mail)adres vermelden.

Het lidmaatschap van NMI kost 15 euro per jaar.

Informatie over Beekvliet en reünistenvereniging: www.gymnasiumbeekvliet.nl
www.reunistenbeekvliet.nl

Ledenadministrateur van NMI:
Patrick van Aarle, bereikbaar via reunisten@gymnasiumbeekvliet.nl

Bestuursleden NMI: Martijn van Hulten (1986), voorzitter, Patrick van Aarle (1993), penningmeester, Kees Quinten (1967), Thijs Braam (1973), Ellen van Kempen (1993) en Dennis Vorstenbosch (2011).

Doorlopende machtiging voor lidmaatschap NMI

SCPA

Naam incassant : Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI)
Adres incassant : Gymnasium Beekvliet, Beekvlietstraat 4
Postcode incassant : 5271 SM Woonplaats incassant : SINT-MICHELSGESTEL
Land incassant* : Nederland Incassant-ID : NL14ZZZ402190290000
Kenmerk machtiging :

Door ondertekening van dit formulier wordt u lid van en geeft u toestemming aan Reünistenvereniging Nunc Meminisse luvat (NMI) om doorlopende incasso-opdrachten te sturen naar uw bank om een bedrag van uw rekening af te schrijven wegens de jaarlijkse contributie van NMI en uw bank om doorlopend een bedrag van uw rekening af te schrijven overeenkomstig de opdracht van Reünistenvereniging NMI.
Als u het niet eens bent met deze afschrijving, kunt u deze laten terugboeken. Neem hiervoor binnen acht weken na afschrijving contact op met uw bank. Vraag uw bank naar de voorwaarden.

Naam :
Adres :
Postcode : Woonplaats : Land* :
Telefoon : E-mailadres :
Examenjaar : Studierichting : Beroep :
Rekeningnummer [IBAN] : Bank Identificatie [BIC]** :
Plaats en datum : Handtekening :

* Hoef alleen ingevuld te worden als het land niet Nederland is.
** Geen verplicht veld bij een Nederlands rekeningnummer.

Opsturen naar: Reünistenvereniging NMI
Postbus 31, 5270 AA SINT-MICHELSGESTEL

